

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 137 * Eylül 2008 *Fiyatı: 1.50 YTL * ISSN: 1302-7506

**Demokratik, bilimsel,
anadilde, parasız eğitim için
BİRLEŞELİM!**

- Kürt gençliği Kaypakkaya'yı incelemelidir
- 12 Eylül karanlığından hesap soralım
- YDG 4. Yaz Çalışması örgütlendi
- Dersim festivalinden izlenimler

WWW.YDGENCLIK.NET

SUNU

Merhabalar,

Bu sayımızda gecikmeyle de olsa yine birlikteyiz. Gecikmeden kaynaklı okurlarımızdan özür diliyoruz.

Bu sayımızda YDG'nin 4. Yaz Çalışmasının geniş bir değerlendirmesine yer veriyoruz. Önceki yıllarda Malatya, Hopa ve Erzincan'da üretim eksenli örgütlenen yaz çalışmaları bu sene Mersin'de kitle çalışmasına ağırlık verilerek gerçekleştirildi. Halkımızla bağ kurma, halktan öğrenme ve politikalarımızı taşıma açısından oldukça önemli olan bu çalışmalar aynı zamanda örgütlü-devrimci yaşamı anlamada ve hayata geçirmede de oldukça önemli deneyimler kazanmamıza neden olmaktadır. Bu nedenle çalışmadan çıkarılan ders ve deneyimlerin kavranmasının öneminin büyük olduğu inancındayız.

Dergimizde ayrıca Dersim'de, İstanbul'da ve İzmir'de YDG olarak katıldığımız ve kitle çalışması yap-

tığımız festivallerden de haber ve gözlemlere yer veriyoruz.

12 Eylül 1980 darbesinin 28. yılında yine darbe tartışmalarını izliyoruz. Halk demokrasinin ancak devrimle geleceği ülkemizde demokratik haklar için verilen mücadele oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Ancak kamuoyundaki tartışmalarda kimi çevrelerin darbe korkusunu abartılı şekilde öne çıkartarak AKP hükümetinin neo-liberal politikalarını destekleyen görüşlerine de dikkat etmeliyiz. Dergimizde 12 Eylül'ü ve etkilerini anlatan yazının bu tartışmaların arka planını anlamak açısından önemli olduğunu düşünürüz.

Bu sayımızda Özgür Okul ve Ufuk köşelerine yer veremedik. Ancak Denge Ciwane köşesi için uzun bir yazıyı yayınlıyoruz. Kürt gençliğinin İbrahim yol-daşı incelemesinin ve anlamasının önemi üzerinde duran yazının ilgiyle okunmasının ve tartışılmasının yararlı olacağını düşünüyoruz.

Yeni okul döneminde tüm öğrenci arkadaşlarımızı mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

www.ydg-online.org

www.egitimhakkinasahipcik.org

yenidemokratgenclik.blogspot.com

İÇİNDEKİLER

- İsyanı her tarafa yay.....	4-5	- Haluk Zorusevmez.....	36-37
- Dersim Festivali izlenimler.....	6-7	- Göçmen Genç.....	40-41
- Forum.....	10-11	- Kafkaslardaki gelişmeler.....	48-49
- Denge Ciwane.....	14-19	- 12 Eylül.....	51-55
- Komünist Ustalardan öğrenelim.....	22-23	- Erdal Eren.....	56-57
- YDG 4. Yaz Çalışması.....	24-29	- Komünist Ustalardan öğrenelim.....	56-57
- Kolektifin Sesi.....	30-33	- Satranç.....	58-59
- Gençliğe Notlar.....	34-35	- Bellek.....	60-61

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yayıncılık Yeri: Çarşıbaşı Mh. İsmail Maraz Sok. No: 81 Aksaray-Fatih-İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 34 FAKS: (0212) 421 41 33
Saklı ve Yayıncılık Mükafatı: Çiğdem ÖNSEL. Başarı: Yün Malbaşa'da Devretme Cđ. 752, B. 366
Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
E-Posta: uyy@umut-yayincilik.com İSBN: 1303-7506

BÜROLAR

İ KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60

İ ANKARA: SİBBİYE Mh. SÖLEYMAN SİRRI SK. NO: 19/7 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

İ İZMİR: 856 SOKAK, NO: 44/203 KEMERLİTİ KONAK, TEL: (0232) 446 76 07 Cep: 0 555 561 01 01

İ MALATYA: DABAKCIANE MAH. TURGUT TEMELLİ CAD. BARIŞ IŞ HANI. NO: 3 NO: 94 TEL: (0422) 325 76 13 Cep: 0

512 216 48 00

İ ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT: 3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19

İ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. UNLU CAD. SÖNMEZ IŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0

536 613 81 98

İ MERSİN: SİLİFKE CAD. CAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 11 MERSİN CEP: 0 565 683 25 27

İ AYRUPA MEHMETZ BÜRO: WESSELER STR. 93 37169 AS-DRUCK DÜSSELDORF ALMANYA TEL: 0049 201 40 60 588 FAXS:

0049 203 80 60 959

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi

Euro Hesabı: 48209849-5001

TL Hesabı: 48209849-5002

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:

yenidemokratgenclik@hotmail.com

yenidemokratgenclik@yahoo.com

WWW.YDGENCLIK.NET

Yeni öğrenim yılı, sadece üniversitelerde değil, eğitimin her kademesinde aynı sorunlarla ve artık gelenek-selleşen, kanıksanan görüntülerle başladı. Masrafların öğrenci başına milyarlarla ölçüldüğü bu dönemde öğ-retmen, derslik yetersizliklerinin de eklenmesiyle sorun boyutlanmaktadır. Kayıt sırasında ve sonrasında istenen zorunlu bağışlar da uzun yıllardır bir türlü çözülmek istenmeyen sorunlardır. Bu sene de gazetelerde kayıt pa-rasını ödeyemediği için okulda temizlik yapmak zorun-da kalan emekçilerin haberlerini okumaktayız.

Ülkemizde iyi bir eğitim ve iyi bir sağlık hizmeti al-manın koşulları vardır. Ancak bunlara ulaşmak zordur. En önemli koşul yoksul olmamaktır. Hastalandığında devlet hastanelerine gidip saatlerce kuyrukta bekleyebi-lir ardından 1 yıl sonrasına randevu alıp evine gönderi-lebilirsin veya gidip bir özel hastaneye parasını ödediğin takdirde anında bakıma alınabilirsin. Devlet okullarında kalabalık sınıflarda, türlü imkansızlıklar içinde, derse gi-recek öğretmenin olup olmadığı dahi net olmadığı sı-nıflarda nitelsiz bir eğitim alabilirsin, tabii üniversiteyi unutmak şartıyla yada özel bir okulda, küçük sınıflarda, çeşitli ders materyallerinin arasında eğitim görebilirsin, üniversiteyi kazanmayı garanti altına alabilirsin.

Açıktır ki ülkemizde eğitimin tek sorunu onun tica-rileşmesi değildir. Anadilde eğitim de yakıcı bir gündem maddesidir. **Ülkemizde milyonlarca Kürt gencinin ve çeşitli milliyetlerden halk gençliğinin kendi anadillerinde eğitim görmesi, dillerini konuşma-ları bile yasaklanmakta, baskı ile susturulmakta, zorla Türkçe öğretilerek asimilasyon politikala-rına ara verilmemektedir.** İlkokuldan üniversiteye kadar ırkçı, şovenist, anti-bilimsel, yalanlarla dolu bir eğitim sunularak bu köhne düzene uyum sağlayabilen genç kuşaklar yetiştirilmek istenmektedir. **Bu nedenle özellikle T. Kürdistanı'nda okulların açılmasıyla birlikte anadilde eğitim talebiyle yapılan eylem-ler oldukça önemlidir ve desteklenmelidir.**

Emekçilerin öfkesi bastırılmayacak

Okul döneminin açılması ve kışın yaklaşmasıyla bir-likte artan masraflar ve yaşamın her alanında yağmur gi-bi yağın zamlar adaletsizliklerle boğuşan halkın sorunla-rına yenilerini eklemekte, ekonomik kriz emekçi halkın daha fazla sömürülmesiyle aşılmaya çalışılmaktadır. İs-tanbul Ticaret Odası'nın yaptığı araştırmada imalat sa-nayindeki en büyük 500 firmanın son 3 yılda kârlarını arttırmasında en büyük payın işçilerin daha yoğun sekil-

de sömürülmesi olduğunu ortaya koyan veriler sun-muştur. **Uzun saatler, düşük ücretle ve büyük oranda kayıt dışı çalışan işçilerin sırtından sefa sürenleri önümüzdeki dönemde büyük kabuslar beklemektedir.**

Emekçilerin öfkeleri çeşitli vesilelerle kendisini gös-termektedir. Fındık alım fiyatlarının düşüklüğü sonu-cunda Sakarya'da AKP teşkilatını ve aynı zamanda Fis-kobirlik başkanı AKP ilçe başkanının işyerini basan üre-ticilerin öfkesi medyada geniş yer buldu. Hükümetin tefeci-tüccar takımıyla işbirliği içinde açıkladığı alım fi-yatı fındıktan bekledikleri gelire yaşamlarını sürdüren, çocuklarını okutan fındık üreticilerini daha fazla yoksul-laştırıp onları tüccarların azgın sömürüsüne terk eder-ken bu düzenin halk karşıtı yüzünü ve hangi sınıf ve ke-simlere hizmet ettiğini bizlere bir kez daha göstermek-tedir.

Bu gerçeklik içinde ise egemen sınıflar hem kendi içlerindeki dalaşlarla uğraşmakta hem de yeni saldırıların hazırlığını yapmaktadır. Son dö-nemlerde medyada sıkça yer almaya başlayan AKP'nin yolsuzluk olayları, Başbakan Erdoğan'la Doğan Grubu-nun birbirlerini karşılıklı suçlamaları ve açıktan yaptıkları şantajlar ve kirli pazarlıklar ile derinleşmekte, düzenin pislikleri iyice ortaya serilmekte, mevcut düzenin baş-tan aşağıya rüşvete, yağmaya ve soyguna dayandığını da-ha net olarak göstermektedir.

Bununla birlikte özellikle Kürt Ulusal Sorunu konusunda tam bir mutabakatla hareket edil-mekte, devletin ordusundan bürokrasisine, siya-sal partilerinden tarikatlarına tüm gericî faşist kurum ve kuruluşları çeşitli yöntemlerle Kürt ulusunun haklı talep ve mücadelelerini bastır-mak için saldırıya hazırlanmaktadır. Bunun en önemli ayağı ise yerel seçimler olacaktır. Ne olursa ol-sun yerel seçimlerde DTP'li belediyelerin yerine DTP karşısında varlık gösterebilen AKP'nin kazanması devlet açısından oldukça önemlidir. Bu nedenle Yeni Genel-kurmay Başkanı Başbuğ'un D.bakır ziyaretinde verdiği mesajlar ve bilhassa gençliği hedef alması hem yerel se-çimlerde hem de gerilla mücadelesi karşısında yeni sal-dırlara hazırlandıklarını göstermektedir.

Bu sistemin bize sunduğu yaşamda güzel bir gelecek görünmemektedir. Bizim sırtımızdan saltanat süren-lerle ortak çıkarlarımızın olması mümkün değildir. Bu nedenle ortak hareket etmek, örgütlenmek ve hakları-mız ve geleceğimiz için mücadele etmek oldukça önemlidir.

Dersim Festivalinden gözlemler

Istanbul YDG olarak katıldığımız ve bu sene 8.si düzenlenen "Munzur Doğa ve Kültür Festivali"nde Dersim halkının coşkusuyla coşkulandık ve kitle faaliyetinin önemini daha da kavradık.

İlk gün diğer illerden gelen yoldaşlarla bir toplantı alıp çalışma ekiplerini belirleyip Partizancı arkadaşlarla birlikte gazete dağıtımına çıktık. Dağıtım sırasında Dersim halkının sorunlarına yönelik yapılan sesli ajitasyon halk tarafından ilgi gördü. Akşam statta dağıtım esnasında kenarda gözleme yapan kadınların bizim Partizan şapkalarımızı görünce "domane ma" (bizim çocuklar) diyerek ayağa kalkıp bizi alkışlamaları ve konser sırasında flamarla çim alanda dolaşırken halkın bizleri alkışlamasıyla Dersim halkının bizleri ne kadar sahiplendiğini gördük. Dersim'de halk tarafından coşkulu bir şekilde karşılanmamız festivalin diğer günlerinde daha motive çalışmamızı sağladı.

İkinci gün üçe ayrılan gruplardan **Pertek**'e giden grup şehit mezarlarının yapılmasına yardımcı oldu. Pertek merkezde kitlesel yapılan dağıtım esnasında polisin baskıları bizlere geri adım attırmadı, aksine sistemin korkularının daha da gün yüzüne çıkmasına neden oldu. Ve polisin halk üzerinde uyguladığı baskıya rağmen, evlerinde gazete alamayan halk daha sonradan standımıza gelip gazetemizi aldılar. Ayrıca burada birçok gençle tanışıp sohbet etme imkânı bulduk.

Mazgirt'e giden grup ise orada çok sıcak karşılandı ve köylüler arkadaşlarımızı "biz köylülerin arasında bazı sorunlar var, siz Partizancısınız, bize bu sorunların çözümünde yardımcı olun" diye çağırdılar. Merkez'de kalan grup da PŞTA'nın kampanyası olan "bilinmeyen şehit mezarlarının bulunması ve yapılmayan mezarların yapılması" için esnafa bağış amaçlı giden PŞTA'lı yoldaşlara yardımcı oldu.

Üçüncü gün hep beraber Hozat'a giderken su içmek için durduğumuz yerde halay çektik. Hozat'ın Zımex (Çayırılı) köyündeki Fevzi Koç'un mezarı başında PŞTA'nın yaptığı anmaya biz de katıldık. Sonra tekrar otobüslere binip festival alanına gittik. Hozat belediye başkanının bizi konukseverce karşılamasının ardından kahvaltımızı yapıp dağıtımaya çıktık. Dağıtım esnasında bazı teyzeler bizlere "**nerede kaldınız, gözümüz yollarda kaldı**" dediler. Anmaya gittiğimizi ve bu nedenle geç kaldığımızı söylediğimizde ise "**neden bizim haberimiz olmadı, biz de geldik**" deyip bizi tüm sıcaklıklarıyla kucakladılar.

Mahallelere dağıtımaya çıktığımızda her çaldığımız kapı bizi büyük bir sıcaklık ve özlemlerle karşıladı. Sürekli bir şeyler ikram edip bizi evlerine davet ettiler. Bu sene daha kitlesel oluşumuz onların da hoşuna gitti ve bu memnuniyetlerini di-

le getirip onlara sürekli gitmemizi talep ettiler.

Akşam konser alanında da tek sıra halinde elimizdeki gazeteleri kaldırarak dağıtımlara çıkmamız kitlenin dikkatini üzerimize çekti. Ayrıca yoldaşlarla beraber çektiğimiz halaya halk da katıldı ve halay sonunda Dersim'le ilgili attığımız sloganlara coşkuyla eşlik ettiler. Düşmanın dikkatini üzerimize daha fazla yoğunlaştırmamak için flama açmadığımız konser Emekçi'nin türküleriyle son buldu.

Son gün Mersin'e köy çalışmasına gidecek yoldaşlar dışındakilerle Ovacık'taki programa katıldık. İlk olarak Cemevi'nin açılışına katılıp Gözeler'e gittik. Yine tek sıra halinde ve kitlesel bir şekilde ellerimizde gazetelerimizle dağıtımaya çıktık. Burada da halkın alkışlarıyla karşılandık. Orada Dersim yerelinden genç bir kadın "**Bak oğlum bunlar Partizancı, biz de Partizancıyız**" diyerek oğluna bizleri gösterdi. Akşam üzeri Ovacık Merkezdeki dağıtım esnasında 94'te köyleri yakıldığı için merkeze taşınan yaşlı bir amca ve teyze bir yoldaşımızı tutarak "Sen bizim yanımızda kal, Partizancılar bizim çocuğumuzdur, sen de bizim çocuğumuz ol" diyerek bizleri çok sıcak karşıladılar.

Gün boyu sıcağın altında tarlada çalıştıktan sonra evlerine yorgun dönmelerine rağmen onların kapılarını çaldığımızda bizleri sıcacık bir gülümsemeyle ve dingin bir halde karşılamaları, aynı zamanda tüm yoksulluklarına rağmen bizleri evlerine davet edip ellerinde ne var ne yok sofraya koymaları bizleri çok mutlu etti.

Zamanında Dersim'de yaratılan değerlerin hâlâ korunduğunu görmek, doğru yolda olduğumuzu bizlere bir kez daha gösterdi. Ayrıca herkesin kolektif ve örgütlü bir şekilde hareket etmesinin hem faydasını kendi içimizde gördük hem de kitlelerin daha fazla sahiplenmesi açısından önemini anladık. Dersim festivalinin ardından tüm yoldaşlar alanlarına daha coşkulu ve motive olmuş bir şekilde döndüler.

Istanbul'dan bir YDG'li

yapılıyor.

Ancak devrimci basına dönük bu yaklaşımın yeni olmadığı bilinmektedir. Çünkü çok sayıda öğrenci devrimci basını okuması nedeniyle “örgüt yayını” bulundurmamak gibi “suçlamalarla” defalarca gözaltına alınmış, hatta tutuklanmıştır. Bunun örnekleri bu yıl Sivas'ta sıkça yaşanmış ve gerek yurtsever gerekse devrimci öğrencilere dönük sayısız operasyonlar düzenlenerek, çok sayıda öğrenci 1 Mayıs'a, Newroz'a, SSGSS eylemlerine katılmak “suçlarıyla” tutuklanmışlardır.

Sözde öğrencileri “koruma” adı altında başlatılan bu girişimin sahipleri bizlere aslında şunu demeye çalışmaktalar: “Burjuva-feodal ideolojinin-kültürün etkisine girin, devrimci basını değil, egemen sınıfların güdümündeki, sahibinin sesi basını okuyun. Hak aramaktan vazgeçin ve bizim saflarımıza, halkın haklarını arayan devrimcileri katledenlerin, onlara karşı her yöntemle saldırıların saflarına katılın...asalaklaşın, yozlaşın....”

Biz de, bizleri sözde “cezaevlerinde görmek istemeyen”, sözde “koruyan” faşizmin temsilcilerine diyoruz ki;

Eğer 1 Mayıs'a, Newroz'a ve de SSGSS gibi haklı ve meşru eylemlere katılmak,

Parasız, özgür-bağımsız-bilimsel üniversiteler ve de eğitimde fırsat eşitliği istemek,

Kürt halkına dönük imha inkar-asimilasyonlara dur demek,

Yozlaştırma-çeteleştirme politikalarına karşı çıkmak suçsa, biz bu suçları işlemeye devam edeceğiz. Hepsinden önemlisi de; faşizme ajanlık etmektense, diz çökerek yaşamaktansa, mücadele ederek, çatışarak, onurlu ve başı dik ölmeyi yeğlemeyi sürdüreceğiz!

Sivas YDG

Zorunlu din dersine hayır!

30 Ağustos Cumartesi saat 15'te İzmir'e bağlı **Torbalı ilçesinde** faaliyet yürüten **Alevi Bektaşî Kültür ve Dayanışma Derneği**, zorunlu din derslerinin kaldırılması için basın açıklaması yaptı.

Belediye binası önünde toplanan kitle dernek başkanı **Engin Türkddoğan**'ın basın metnini okumasıyla eyleme başladı. Basın metninde; din derslerinin zorunlu uygulanmasının bir insan hakları ihlali olduğu belirtildi. Asimilasyon aracı olarak görülen din derslerinin AİHM'ce aykırı görülüp kaldırılması yönünde karara bağlandığı, bunun üzerine başbakanlığa başvuru yapıldığı söylendi. Fakat hükümetin kayıtsız kalması sonucunda **Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi**'ne tekrar bir başvuru yapılmıştır denildi. Ayrıca din kültürü dersinin 12 Eylül darbe hukukunun bir sonucu olduğu ve darbecilerin yargılanması gerektiği belirtildi.

Talep olarak din derslerinin müfredatının değiştirilmesi, çağdaş ve bilimsel hale getirilip, Alevi inancından da bahsedilmesi istendi.

Açıklama sırasında **“Zorunlu din dersleri kaldırılсын”, “İrkçı faşist eğitime son”** ve **“Yaşasın halkların kardeşliği”** sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından 20 dakika oturma eylemi yapıldı ve eylem sona erdirildi.

Torbalı'dan bir YDG okuru

Amed'de barış miting...

31 Ağustos Pazar günü **İstasyon Meydanı**'nda **“Türkiye Barışı İçin Buluşuyor, Kürt Sorununa Demokratik Çözüm”** mitingi gerçekleştirildi. **Türkiye Barış Meclisi** tarafından eş zamanlı olarak İstanbul ve Adana'da yapılan mitinglerin bir diğeri de Amed'de

on binlerce insanın beyazlar kuşanarak katılımıyla gerçekleştirildi.

Mitingde başta **Osman Baydemir, Ahmet Türk, şair Hicri İzgören** olmak üzere birçok konuşmacı katılarak, barış vurgusunu öne çıkaran konuşmalar yaptılar. Coşkulu sloganlar eşliğinde akşam karanlığında miting sonlandırıldı.

Hem miting yerinde hem de Amed'in birçok merkezi noktasında polislerin tehditkar varlığı kendini oldukça hissettiriyordu. Yoğun polis ablukasında yapılan miting alanının ortasına mobese kameraları yerleştirildiği daha sonrasında öğrenildi.

Mitinge çevre illerden de katılım oldu. Dışarıdan gelen arabaların birçoğu durdurularak kimlik kontrolleri yapıldı. Bu tutumdan da anlaşılacağı gibi devletin “barış” mitingine bile tahammülü bulunmamaktadır.

WWW.YDGENCLIK.NET Amed YDG

ye alma hakkına sahip.” (Radikal, 14.08.08)

“Türkiye demokrasinin” şahikalarından geriye A. N. Sezer’in sadece 1 oy alabilen rektör adayını Kastamonu Üniversitesi’ne, 4 oy alabileni ise Yozgat Bozok Üniversitesi’ne ataması kaldı. Bu utanç resmini ise söze gerek bırakmayan şu satırlara yer vererek devam edelim. Yeni Şafak yazarlarından Taha Kıvanç 08.08.08 tarihli köşesinde C. Arcayürek’in “Geri Gidişe İzin Yok” adlı kitabını referans alarak aktarıyor. Arcayürek, (67.s): “Oktay Ekşi telefon etti. Samsun’da 19 Mayıs Üniversitesi’ne 1. gelen ismi değil, Naci Gürses’in atanmasını istedi. (...) SD (Süleyman Demirel)- (Önüme bir sayfalık yazı koydu. Şöyle bir göz attım: Üniversite rektör adayları için bazı notlar. 19 Mayıs Üniversitesi’ndeki 1. ve 2’incileri aynı derecede olumlu ve başarılı diye gösteriyordu yazı.) Bana bunu MİT verdi. Ama Oktay’ın söylediklerini not edeyim.”, (s. 72): “Öğleden sonra Oktay Ekşi aradı. İstanbul’a dönmüş (12 Temmuz 1996). Anlattı: YÖK’te rektör atamaları üze-

mektedir!

Yeni rektörlerin önündeki görevinin Bologna Süreci’nin Türkiye formülasyonunu ifade eden “Strateji Raporu”nu uygulamak olduğu C. Başkanı Abdullah Gül tarafından şöyle savunuluyordu:

“Üniversitelerimizin kendi aralarında olduğu gibi dünyanın saygın üniversiteleriyle de bilimsel çalışmada bir rekabet ve yarış içerisine girmeleri büyük önem taşımaktadır. Bu bağlamda Avrupa Birliği ile müzakere sürecinde Yükseköğretim Kurulu tarafından hazırlanan ve geleceğe dönük projeksiyonlar sunan Strateji Belgesi’ni önemsiyorum, üniversitelerimizin Strateji Belgesi’ne uygun olarak yükseköğretim alanında Avrupa Birliği standartlarının yakalanması, bilimsel seviyenin yükseltilmesi ve araştırma-geliştirme alanında dünya ile yarışacak bir düzeye ulaşılması amacıyla daha fazla çaba göstermeleri gerektiğini düşünüyorum.” (Yenisafak-06.08.2008)

Emperyalizmin yükseköğrenim üzerindeki planının ne

Her seçim sonrası demokrasi, özgürlük, bilim gibi evrensel değerler üzerinden atanmamasını eleştiren rektör adaylarının bir kısmı (özellikle bürokratik Kemalist kadro) geçen senelerdeki rollerini “can düşmanlarıyla” değiş tokuş ediveriyorlardı.

rinde liste yapılırken, YÖK başkanı Kemal Gürüz dışarı çıkıp gelmiş ve ‘Cumhurbaşkanı, Naci Gürses’i listeye koymayın’ diyor demiş. Rezalet oldu. Galiba Necdet Seçkinöz’ün marifeti. Tam bir saray entrikası.”

MİT’in ve bir takım “sözcü” pozisyonundaki yazarların dahi rektör seçimleriyle nasıl alakadar oldukları açıkça görülürken diğer yandan her defasında öğrencileri yok saymak, onlar adına karar vermek ve üstüne de fırsatını bulduğunda gençlik üzerinde nutuklar atmayı becerebilmek “çevreciliğin” olmasa da pespayeliğin daniskası olmayı hak et-

olduğunu dergimizde defalarca anlatmaya çalışmıştık. Yüksek öğrenimin uzak olmayan bir zaman içerisinde giderek pahalılaşacağı aşikar durumda. Bu nedenle yeni rektörler önlerindeki bu süreç için hazırlanmaya başladılar bile. Yeni kadro emperyalist eğitim politikalarına hız verirken yarınki hedefimiz de bu sürecin teşhirine hız vermek olmalıdır. Özellikle yeni dönemin başlayacağı şu günlerde kitle faaliyetinde daha kararlı ve ısrarcı olmalı, bu politikaları boşa çıkarmaya çalışmalıyız. Tutukluğun, cesaretsizliğin, tükenmişliğin üretimsizliği ve yozlaşmayı beslediğini farkında olarak kitle çalışmasının önemini bir kez daha vurgulamalıyız.

BİR KUM ÇUVALI = ÜÇ İNSAN

Tersanelerde yaşananlardan sonra egemenlerin ve temsilcilerinin söylemleri ve yaptıkları pervasızca değerlendirmeler Türkiye'de insan hayatının ne kadar ucuz olduğunu gösterir niteliktedir.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik**; ağır çalışma koşullarının olduğu, fazla mesai, denetimsizlik, esnek çalıştırma gibi sorunların had safhada yaşandığı ve iş güvenliğinin esamesinin bile okunmadığı tersanelerde, işçilerin "kum çuvalı" olarak kullanıldığı ve üç işçinin yaşamını yitirdiği olayla ilgili şunları söylemiştir: "Tuzla'dan belli sayıda tersaneler kalkmalı veya Tuzla kapatılmalıdır (!)... Şimdi helikopterle geldim, yukarıdan baktığınızda keşmekeşliği görüyorsunuz." Soruna 'yukarıdan' bakarak değerlendirme yapan bir anlayışın, yaşanan iş cinayetlerine yönelik olası çözümlerinin bu çerçevede ele alınacağı da açık değil mi?

Nitekim geçmişte yaşanan işçi ölümlerinin nedenini işçilerin **eğitimsiz** oluşuna bağlayan ve çözüm olarak da işçilerin eğitimini başlattıklarını söyleyen Faruk Çelik; üç işçinin yaşamını yitirdiği kazada, filikaya kum çuvalı yerine insan konmasına neredeyse hiç değinmemiş, büyük bir aymazlıkla "Az önce bir işçiye maske takması konusunda ben ikaz ettim" diyerek yine işçilerin eğitimsizliğinden dem vurmıştır.

Gisan Tersanesi'nin patronu **Mehmet Oyar** ise kazadan sonra yaptığı açıklamada "Filikanın denemesi yapılmıyaydı gemi 19 kişiyle yüzecekti. Bu gemi denizde fırtınaya yakalansaydı o zaman filikaya binen 19 kişinin hepsi ölürdü" diyerek patronların insan hayatına verdikleri "değeri" yansıtmış oldu. Öyle ya 19 kişinin hayatına karşılık 3 kişinin ölümünün ne önemi var?

Aşırı kâr hırsıyla 5 tersane olması gereken yerde 46 tersane inşa ettiren, düşük ücretle sağlıksız koşullarda çalışan yüzlerce işçinin hayatını kaybetmesine veya sakat kalmasına neden olan patronlar açısından, insana ve insan hayatına verilen değer bu.

Bu cinayetleri işleyenlere herhangi bir yaptırımın olmayacağı da hepimizce malum. Keza geçmişe dönüp baktığımızda görülüyor ki son iki yılda on bir davada hiçbir tersane yöneticisi tutuklanmadı. Tersane patron ve yöneticilerinin bir kısmının cezaları ertelenirken bir kısmı da para cezalarıyla kurtulmuştur. Yaşanan son olaydan sonraysa kazanın yaşandığı işyeri iş koşulları düzeltilmediği takdirde geri açılması koşuluyla kapatılmıştır.

Tuzla'da yaşanan bu son olayla beraber sermayenin kirlî yüzü bir kez daha açığa çıkmıştır. Tüm hareket alanlarımızda yaşananların teşhirini yaparak var olan öfkeyi büyütelim.

Amed'den bir YDG'li

OKU OKUYABİLİRSEN!!!

Okulların açıldığı yeni bir dönemin içerisindeyiz. Dönemin başlamasıyla birlikte; herkes için yeni sorumluluklar, sorunlar ortaya çıkmaktadır. Geçimini asgari ücretle sağlayan çok nüfuslu bir ailede, bu sorunlar üst salfalara ulaşıyor. Devlet okulu adı altında, dönem giderleri için bir aylık maaş karşılığı olan meblağların **zorunlu olarak** istenmesi; bunun yanında öğrenci ihtiyaçlarıyla birlikte, emekçi aileler, geçimi için kullanılacak olan tüm gelirini okullara dökmektedir.

Özellikle T. Kürdistan'ında, hem sosyal hem de ekonomik baskılar bu sorunların daha sık yaşandığını gösteriyor. Aynı zamanda kendini kurtarmak amacıyla, varyıyla yoğunla çalışıp Hacettepe Üniversitesini kazanan bir çoban, emeğinin karşılığında okula girmeye hak kazandı ama devamı ge-

lecek mi tartışılır... Peki diğerlerine ne olacak? Onlar da kendi geleceklerini kendileri hazırlamak istiyorlar, fakat söz, yetki, karar sahibi olmadan bunu ne kadar sağlayabilecekler?

Bu kadar baskının üzerine bir de ÖSS (Öğrenci Sömürü Sınavı) ile, öğrencileri hem maddi hem de manevi olarak sömürmelerinin yanı sıra atları yarıştıran gibi hayatlarını değiştirecek olan üç saatlik bir sınava tabi tutuyorlar. Sınav sonucunda üniversiteye girmek için yine ayrı bir sömürü sistemi oluşturulmaktadır ve bu üniversite bitene kadar da devam etmektedir.

Peki, sonuçta ne oldu? Koskoca bir diplomalı işsiz ordusu oluştu.

Sistemi dayatanlar çıkarları için her şeyi gözetip, bütün sınırları zorlayarak istedikleri her şeyi alıyorlar; fakat gençliğin sonunu hiç düşünmüyorlar.

WWW.YDGENCLIK.NET

Bir YDG'li

aktarmaktaki yetersizlikleri de vurgulanabilir.

Türkiye devrimci hareketinin büyük çoğunluğu açısından Kürt gençliği çok fazla anlaşılmamıştır. Anlaşılmadığımız için de bize yönelik yaklaşımlarda önemli bir ön yargının olduğu da bir gerçektir. Milli birlik ilkesi, devlet milletle birliği ilkesi, bizim kendi irademiz dışında Türk sayılmamızın bizde yarattığı öfkenin anlaşılabilmesi açısından biraz empati yapılmasının bu sorunların çözümünde yararlı olacağı açıktır.

İlkokula başlamadan evde öğrendiğin anadilinde okulda öğrendiğin dil bambaşka. Sana yabancı olan bir dille daha küçük yaşta karşılaşıyorsun. İşin kötüsü okulda kendi dilini konuşmana kesinlikle izin yok. Kürtçe konuştuğunda öğretmeninden yiyeceğin cezanın, dayanın haddi hesabı yok. Sistemin egemen anlayışıyla karşılaşmamız daha çocuklukta başlıyor. Dünyayı anlamlandıramayacak yaşamızda, sistemin anlayışının zoruyla, hem de fiziki zoruyla daha o günden karşılaşıyoruz. Daha öncesini ise hiçbir şekilde söyleyemiyorum. Eli silahlı, resmi üniformalarla bir şekilde karşılaşman, aileni ya da sevdiğin bir yakınının döve döve götürmeleri, yaşadığın evi yaşanmayacak hale getirmeleri, daha bir gün öncesinde senin yaşıtında olan çocuk arkadaşlarınla oynadığın köyünün gözlerinin önünde yakılması bizlerin bilincinde unutulmaz anılar, hem de kötü anılar bırakmıştır.

Bütün bunların toplamında sisteme karşı bir bakışının daha çocuk denilebilecek yaşta oluşmaya başladığını söylemek abartılı bir yaklaşım olmayacaktır. Hem de bu bakış hiç dostane değil hatta büyük bir öfke olarak kendini gösteriyor. O yaştan itibaren anlıyorsun ki sana sistem sırf Kürt olduğun için baskı yapıyor. Kürt olanın dışlanması, dışlanmanın da ötesinde açık şiddet ve zorun uygulanması, bizlerde de bir karşı duruşu açığa çıkarıyor.

Ulusal soruna Marksist yaklaşım

Ancak, ilk başta anlam veremediğin bir nokta sırf Kürt olduğun için neden bunları yaşamak zorunda kaldığın oluyor. İşte Kaypakkaya'nın önemi de belki de burada açığa çıkıyor. Belki Kaypakkaya, Kürt halkından bahseden ilk kişi olmayabilir. Hatta Kaypakkaya Kürt ulusal sorununa değinen ilk kişi de olmayabilir. **Ancak Kaypakkaya'nın önemi Kürt ulusal sorununda doğru ilkeleri, bir Marksist olarak ifade eden ilk kişi olmasıdır.** Ve bu anlamıyla Kaypakkaya'nın görüşlerinin canlılığı sürmektedir. Yaşam Kaypakkaya'yı eskitememiştir.

Kaypakkaya'nın komünist bir ideolojiyi benimsemesi, onunla bütünleşmesi onu kendi kuşağının devrimci önderlerinden ayıran en önemli etkidir. Denilebilir ki, 68'in devrimci önderleri de komünist ideolojiden etkilendirilmiştir. Ancak onunla etle tırnak gibi bütünleşme sözü konusu olmamıştır.

Kaypakkaya sadece 68'in devrimci önderleriyle arasına net mesafe koymamıştır. **Hakim millet şovenizmini inceden inceye savunan Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk gibi o dönemin küçük ve orta burjuva aydınlarının da ipliğini pazara çıkarmıştır.**

Bugün Türk emekçilerinin ezilmediğini iddia etmek doğru bir belirleme olmayacaktır. Türk emekçileri de bu sistem tarafından eziliyor. Ancak Kürt gençliği ve Kürt emekçisi de bu sistem tarafından eziliyor. Hem sınıfsal bir ezilmeyle, baskıyla hem de milli baskıyla karşılaşıyoruz. Ve Kürt olduğun için karşılaştığın baskı yukarıda da vurguladığımız gibi büyük bir öfke açığa çıkarıyor. O baskıyla mücadele etme isteğiyle yanıp tutuşuyorsun. Ancak eğer komünist partisi ya da onun çeşitli örgütlenmeleriyle tanışma olanağın yoksa, onların mücadelesinden, politikalarından haberin yoksa, bu baskıya karşı mücadele eden herhangi bir örgüt içerisinde faaliyet yürütmeye başlıyorsun. Bunda yanlış olan bir durum yoktur. Gayet mantıklı bir durumdur. Milli baskıya karşı mücadele çağrısı yapan, ona karşı aktif mücadele yürüten, seninle ilgi-

Bugün Kürt ulusu gayet haklı nedenleri olan bir mücadele yürütüyor. Kürt halkı bu mücadeleye büyük bir özveriyle katılıyor, mücadelenin çeşitli sıkıntılarına metanetle katlanıyor. Binlerce evladını bu mücadelede şehit vermesine rağmen, onurundan, kimliğinden taviz vermiyor.

ları) ama hiçbir savaş halksız olmamıştır. Sorunları aynı, ancak dilleri farklı olanlar dillerinin farklılığını kullananların arkasında yer alıp, sorunları aynı olanları karşılıklarına almıştır. Kaypakkaya'nın da önemi burada açığa çıkıyor. Kaypakkaya bu konuda net bir şekilde şöyle söylüyor: "Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde, siyasi sendikal, kooperatif, eğitsel vb örgütlerde kaynaştırılmasını savunur." Belki Kürt arkadaşlarımız Kaypakkaya'nın bu belirlemesine karşı çıkacaktır. Ancak sakın bir şekilde yaklaşıldığında, bilimsel bir düşünce yapısına sahip olduğunda Kaypakkaya'nın haklı olduğu açığa çıkacaktır. Bugün Kürt ulusu gayet haklı nedenleri olan bir mücadele yürütüyor. Kürt halkı bu mücadeleye büyük bir özveriyle katılıyor, mücadelenin çeşitli sıkıntılarına metanetle katlanıyor. Binlerce evladını bu mücadelede şehit vermesine rağmen, onurundan, kimliğinden taviz vermiyor. Gerçekten de ödenen bedellere, ortaya konan özveriye, iradeye saygı duymamak elde değil. Ama hiçbir mücadele yoktur ki zaferi hedeflemesin. **Zaferin yolu egemen sınıfların alt edilmesinden geçiyorsa, o zaman egemen sınıfların ezdiği tüm halkın birleşmesi ortak mücadeleyi yürütmesi aslolanıdır.** Bu olmadan mücadele zaferle sonuçlanmayacaktır.

Ortak mücadele özgünlüklerin reddi değildir

Kaypakkaya'nın emekçi halkın ortak örgütlerde kaynaşmasını savunması yanlış yorumlanmamalıdır. İbo en başta Kürt ulusunun demokratik taleplerine büyük bir saygı duyar ve bu talepleri kullanma hakkını savunur. **Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını olanca gücüyle o dönem savunmuştur. Kendi kaderi-**

ni tayin hakkının ayrı bir devlet kurma hakkı olduğunu çok net bir şekilde vurgulamıştır. Bu nokta bizim açımızdan önemli. Kendi kaderimizi tayin etme hakkı ortak mücadelenin olmazsa olmaz ilkesidir. Emekçi halkın karşılıklı güveninden bahsettik, Türk ulusundan emekçi halka, Türk ulusundan devrimcilere güven besleyebilmemiz açısından kendi kaderimizi kendimizin tayin etme hakkımız çok net bir şekilde vurgulanmalı, programlarda ifade edilmelidir. Ortak mücadeleyi hedefliyorsak, ortak düşmana karşı onu alt etme mücadelesini savunuyorsak, kendi kaderini tayin ilkesinin savunulması olmazsa olmazdır. Kaypakkaya'yı bu gözle okuyan her Kürt genci de görecektir ki, Kaypakkaya bu konuda çok net ifadeler vardır.

Kaypakkaya'nın bu konudaki görüşleri ulusların kendi kaderini tayin hakkını soyut bir şekilde, formülasyon düzeyinde savunması değildir. Kaypakkaya'nın emekçileri ortak örgütlerde örgütlenmesini savunması, hiçbir şekilde Kürt ulusuna yönelik haksızlıklara karşı somut mücadele yürütülmemesi değildir. **Aksine Kürt ulusuna yönelik her haksızlığa karşı mücadele yürütmeyi kendi örgütünün önüne görev olarak da koymuştur.** Kaypakkaya, Stalin'den yaptığı alıntılarda bu konuda ne düşündüğü ifade etmiştir. Seçme Yazılar'da şöyle

yaptığı katliamlar, operasyonlar karşısında insani duyguları dahi hissetmeyenler, protesto etmek için bir şey yapmayanlar objektif olarak egemen sınıfların yanında yer alıyorlar. Bu durum sessizlikle geçiştirilebilecek bir durum değildir. Bu anlamıyla sessizlikle geçiştirenler bizim güvenimizi kazanamayacaklardır.

Tabii bugün Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında yer alanlar, onun kiteselliği karşısında secde edenler de vardır. Bugün bunların yanında yer alması Kürt Ulusal Hareketi'nin barış politikasına sahip olmasından kaynaklıdır. Yürütülen gerilla savaşını sahiplenmemeleri, muğlak ifadelerle geçiştirmeleri de gözden ırak tutulmamalıdır.

Sessizlikle geçiştirenlerin bir kısmı Ulusal Hareketin barış politikalarına karşı olduğunu ifade etmektedir. Ancak hareketin savaştığı dönemlerdeki politikaları da ortadadır. Bu yüzden böylesi ifadeler inandırıcı olmaktan uzaktır. Bizce de barış politikası doğru bir politika değildir. **Ancak hareketin savunduğu demokratik talepler bugün açısından biçim değiştirse de öz itibarıyla demokratik muhtevayı korumaktadır.** Kaypakkaya'yı bu gözle okumak gerçekten önemlidir.

Kaldı ki öylesi hareketlerin demokratik taleplerini

desteklememenin hiçbir anlamı da yoktur. Bu demokratik talepler Kürt halkı için çok önemlidir. **Kürt halkı egemen sınıfların milli ve sınıfsal baskısı sonucu Kürt burjuvazisine oranla daha çok acı çekmektedir.** Bunun için de harekete katılımı, ısrarı Kürt burjuvazisine göre çok daha ileri boyuttadır.

Demokratik talepleri kayıtsız şartsız savunmak

Açıktır ki demokratik taleplere uzaklık aslında Kürt halkına uzaklıktır. Demokratik talepleri savunmamak, onun mücadelesini vermemek devrimci bir tutum da değildir. **Egemen sistemin faşist olduğu bir ülkede demokratik haklar mücadelesinin anlamını bilmemektir.**

Elbette bugün açısından Kürt Ulusal Hareketi Kürt halkının tüm acılarını çözmeyecektir. **Kürt halkı milli baskının yanında sınıfsal baskıya da maruz kalmaktadır ve Kürt Ulusal Hareketi birinci tür baskıya karşı çıkarken, ikinci tür baskıyı sessizlikle geçirmekte, ulusal haklar sonrasına ertelemektedir.** Bunun anlamı aslında sınıfsal baskıya karşı gelmedikleridir. Gelmesi de eşyanın doğasına aykırıdır. İşte Kaypakkaya'nın önemi bu iki tür baskıya da karşı gelmesidir.

Kaypakkaya'nın çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu açısından gerilla mücadelesini başlattığı bölgenin de T. Kürdistanı olması onun uzak görüşlülüğünün kanıtıdır. Bugün açısından devrimci öznelerin büyük oranda T. Kürdistanı'nda olduğunu belirtmeye ihtiyaç dahi bulunmamaktadır. Gelişen gerilla hareketi, demokratik mücadelenin kiteselliği bu bölgelerde daha yoğundur. Bu anlamıyla da Kaypakkaya'yı kavramak önemlidir. Bugün açısından yeni demokrasi mücadelesi geliyecekse ancak bizim katılımımızla olacaktır.

Sonlandırırken tekrar pahasına belirtmek gerekir ki, Kaypakkaya tüm ihtişamıyla sadece Türk emekçilerinin, gençlerin mücadelesine yol göstermemektedir, belki daha fazla, daha acil olarak biz Kürt gençliğine yol göstermektedir. Bugün açısından Kaypakkaya'nın görüşlerini okumamış, onunla tanışmamış her Kürt genci büyük bir şey kaybetmiştir. Kaypakkaya'nın düşünsel yapısı Kürt gençliğinin sorunlara temel ilkelerini, çözüm yollarını göstermesi açısından önemlidir. Kürt gençliği sorunların çözümünü büyük oranda Kaypakkaya'da bulacaktır.

Sistemin gelenekleri, kendi iç işleyişi aşağılara, yerelle-re indikçe daha bariz ve somut şekilde karşımıza çıkmaktadır. Taşra dediğimiz küçük kent ve kasabalardaki belediyelerde, il meclislerinde yağma, talan ve soygun hiç tatil olmamaktadır. Ülkemizin en güzel yerleşim yerleri, madenleri, ormanları yıllardır tüketile tüketile bitirilememiştir. Yabancı sermaye ile "ortaklık" sağlayarak güzelim orman arazilerine kondurulan tatil köyleri, halkın sağlığına hiçe sayarak kazılan maden ocakları, neredeyse bedavaya çalıştırılan emekçiler bu düzenin üretime ve güzelliğe düşman yüzünü sergilemektedir.

İşte bire bir gözlemleyebildiğimiz yerel yönetimler için seçimlerin yaklaştığı bu dönemde yine her bölgedeki yağmacının, hırsızın elleri kaşınmakta, daha büyük paylar istahla talep edilmektedir. Burada ilke yoktur. Ne de olsa yerel seçimlerde partiye değil adaya göre seçim yapılır. Aşiretler, "güçlü" ve "köklü" aileler vb yerel kodamanlar, tüccarlar, ağalar, tefeciler büyük bir heyecanla var olan gücünü korumaya, pekiştirmeye odaklanmaktadır.

Mart ayındaki yerel seçimlerde turizmle geçinen bir kasabanın belediye başkanlığına aday olmak isteyen muhtara partisini sorduğumuzda, "Daha net değil. Görüşmelerimiz sürüyor" diyor. "Peki, bölgenin zengin, bilindik aileleri aday çıkarmayacak mı?" dediğimizde üzüntüyle bu olasılığın büyüklüğünden bahsediyor. Kendi adaylığının önündeki en büyük engel de işte budur, parasının yeterince olmamasıdır. "**Malum bu işler paraya bakar.**"

Sonra şu anki belediye başkanı hakkında atılır tutulur. Yiyordur, kendini düşünüyordur, kendi villalarının yolunu asfaltlıyor, çalıyor çırpyordur. Ama halk hizmet görmüyordur. Ne de olsa hükümet partisinden biri başkan olsa şansı daha fazla olurmuş, hükümet partisinden aday da yermiş ama belki halk da bundan pay alabilirmiş.

Halkımızda genel bir taleptir, çalsın ama bari biraz da çalışsın. Hep bana hep bana olmaz. O zaman koltuğu koruyamazsın. Rakip tüccar seni alt eder, o 5 yılda kazandığınla yetinmek zorunda kalırsın.

Belediye başkanının maaşını bakanlıklarda hatırı sayı-

Bu düzen bozuk bir düzendir. Yağmaya, soyguna dayanmaktadır. Halkımızın ve ülkemizin aleyhinde ellerinden geleni yapmaktadır. Bu tüccarlara, soygunculara karşı mücadele elbette devrimci gençlerin önemli bir gündemidir.

lır kişilerle, mümkünse de müsteşarlarla iyi ilişkiler kurabilmesidir. Şayet bunu başaramıyorsa en azından bu kişilere ulaşabilen insanlarla iş yapabilmesidir. Yine bir turizm kentinin belediye başkanı kanalizasyon projesi adı altında bakanlıktan kopardığı 10 trilyondan fazla parayı projenin iznini almaya yardımcı olan ancak kirli işleri nedeniyle defalarca hapse girip çıkan müsteşarın kadim dostu ve hemşerisi bir zatla çalışması sayesinde elde ettiğini rahatlıkla belirtebilmekte, fakat söz konusu kanalizasyon projesinin 3 yıldır neden bir türlü başlamadığını açıklayamamaktadır. Ve bu işbirliğinin karşılığında müsteşarlıktaki bürokratlarla söz konusu yardımcının 10 trilyondan hatırı sayılır bir miktarı paylaştığını da açıkça ifade edilebilmektedir. İşte bu bizim ülkemizde bir belediye başkanının **övünebileceği** bir gelişmedir.

2-3 yıl önce yanan ormanların üzerine tatil köyü açma iznini koparan **MNG Holding** benzeri gelişmeler hiç de istisna değildir. Eski bir AKP milletvekilinin bir güney kasabasına bağlı bir dağın başında ayda birkaç ay yağın kar nedeniyle kayak merkezi kurmaya karar vermesi ve projeyi bakanlıktan geçirebilmesi **büyük bir başarı** olarak kamuoyuna yansıtılmış fakat milletvekilinin AKP'den ayrılması üzerine bu proje beklemeye alınmış hatta rakip bir proje olarak aynı bölgede baraj kurulması projesi de bakanlıkça kabul edilmiştir. Burada ters olan mesele şudur: aynı bakanlık önce kayak merkezi için izin vermiş ve bir bütçe belirlemiş ardından da bölgenin havasını ıslanlaştıracak baraj projesi için onay çıkarmıştır. Burada tüm mesele ise siyasi çıkarlar, rant ve dönen rüşvettir. Çünkü sonradan ortaya çıkmaktadır ki kayak merkezi projesi için çaba harcayan milletvekili daha kamuoyuna duyurulmadan bölgede büyük arsalar almış ve otel yapımı için hazırlığa başlamıştı. Fakat yaptığı "**siyasi hata**" tüm hedefleri riske atmıştır.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Ancak tüm örnekler aynı yargıya hizmet etmektedir. Bu düzen bozuk bir düzendir. Yağmaya, soyguna dayanmaktadır. Halkımızın ve ülkemizin aleyhinde ellerinden geleni yapmaktadır. Bu tüccarlara, soygunculara karşı mücadele elbette devrimci gençlerin önemli bir gündemidir.

Bahsi geçen devrim girişimleri her ne kadar devrimci hareketin deneyimsizliğinden kaynaklı gelişen hatalar sonucu başarısızlığa uğramışsa da, sosyal-demokratların ihanetinin esaslı bir rol oynadığını gözden kaçırmamak gerekir. Örneğin Almanya'da, Kautsky gibi dönek, orta-yolcuların asistanlığında kabinede bakanlıkları bulunan sosyal-demokratların sağ kanadı devrime karşı savaşın öncülüğü rolünü gözlerini kırpmadan üstlenmişlerdi. Diğer taraftan komünistler ise işçi sınıfını sürecin çeşitli zorluklarına karşı örgütleyecek ve seferber edecek kapasiteye ulaşmış değildi. Macaristan komünistleri ise sosyal-demokrat revizyonistlerle ortak çatı altında, aynı partide birleşerek bağımsızlıklarını yitirmiş ve revizyonizmin güdümüne girmişlerdi. Devamla devlet gücünü kontrol altına alan bu ittifak toprak reformuyla köylülüğü de kazanmayı denedi. Ayrıca onlar, Sovyet örneğini, ne pahasına olursa olsun İtilaf Devletleriyle barış taktiğini izlememişlerdi.

III. Enternasyonal'in İdeolojik-Politik Temelleri

Sosyal-demokrat hainlerinin ideologu Kautsky idi ve Kautsky 1918'de yazdığı *Proletarya Diktatörlüğü* isimli kitapçıkla Sovyet devletine karşı sistematik bir saldırı başlatmıştı. Bu kitapçık karşı-devrimin, emperyalizmin sıklıkla sosyalizme karşı kullandığı bir propaganda argümanını işliyordu. Diktatörlüğü demokrasi karşıtı göstermeye çalışmak gibi Marksizm'le alakasız bir anlayışı savunmak, kitapçığın yegane gayesi işte buydu. Lenin'in yerinde cevabı hiç de gecikmeyecekti. Nitekim 1918 Ekim'inde yayımlanan *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky* kitabı bir klasik olarak Marksist teoride yerini alıyordu. Ayrıca proletarya diktatörlüğünün bir bütün savunmasının yapılması, proleter demokrasinin burjuva demokrasisi ile neredeyse karşılaştırılmayacak üstünlüklerinin ortaya konması artık zaruri bir hal almıştır. Bunun gerçekleştirilmesine paralel devlet konusunda daha önce yazılmış olan *Devlet ve Devrim* eserine ek olarak bu çalışma Marksizm açısından devlet konusundaki kavrayışın derinleştirilmesini sağlamıştı.

II. Enternasyonal önderliği baştan sona revizyonist batağa saplanmış, dönekleşmiş ve teşhir olmuştu. Batağa saplanmış II. Enternasyonal'in eski partilerinden devrimci unsurlar birçok kapitalist ülkede yeni kurulmuş komünist parti saflarına kazandırıldı. İşte bu güçlerle beraber, 1919 Mart'ında III. diğer bir ifadeyle **Komünist Enternasyonal**'in I. Kongresi toplanıyordu. Kongre daha birkaç hafta önce dağılmış olan, artık '*burjuvazinin bir aracı*' haline gelmiş II. Enternasyonal'e çağrıda bulunarak, "*proletarya diktatörlüğü için, tüm dünyada Sovyetlerin galebe çalması için, bütün ülkelerin proletaryasına yönelik bir manifestonun kabulünün ve bu yolda kararlı bir mücadele hattının*"(23) gerekliliğinin altını çiziyordu. Ayrıca acil bir şekilde Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi (KEYK) de kurulmuş bulunuyordu.

Ekim Devriminin dünya çapında yarattığı muazzam etki ve

coşkuyla, güçlü bir hazırlık çalışması sonucu, Ocak 1920'de 21 ülkeden katılımı Komünist Enternasyonal II. Kongresini gerçekleştireyordu. Lenin bilhassa bu kongreyle beraber Marksizm'e büyük katkılar yapıyordu. Lenin kongre delegeleriyle paylaşım dahilinde, komünist parti strateji ve taktiği içerikli bir el kitabı hazırlamayı planlıyordu. Enternasyonal dahilindeki birçok partide sıklıkla görülen 'sol' hatalara yoğunlaşan, doğru çizgiyi gösteren bu kitabın adı, "*Sol*" *Komünizm-Bir Çocukluk Hastalığı*'dir.

Ayrıca Lenin, aynı kongrede benimsenerek kabul edilen *Ulusal ve Sömürge Sorun Üzerine Tezleri* de hazırlamıştı. Bu tezler bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ivme kazanan ulusal kurtuluş mücadelelerine önderlik edebilmek ve bu konuda netliği sağlamak açısından Marksist-Leninist teoride bir sınır taşı niteliğindedir. Yanı sıra, Lenin, Komünist Enternasyonal'in temel görevlerinin altını çizmişti. Kongre Köylü Sorununa da yoğunlaşmış ve temel bir fikir birliğine varmıştı.

Ayrıca Kongre, Komünist Partinin proletarya devrimindeki rolü, sendikal hareket, Komünist Parti-parlamento ilişkisi ve Komünist Enternasyonal'e kabul edilmenin kural ve koşulları meselelerini de tartışarak fikir birliğine varmıştı.

Böylesi teorik mesele ve formülasyonların yanında, Enternasyonal, Yürütme Komitesi aracılığıyla çeşitli üye ülkelerden hareket ve partilere göze çarpan bir rehberlik misyonunu da yerine getirmeye başlamıştı. Özellikle, 1923'e kadar süren kapitalist ülkelerdeki savaş sonrası devrimci durumu olabildiğince lehte kullanma konusunda müthiş bir gayretten söz etmek gerekir. Ne var ki, her şeyden önce II. Enternasyonal'in hain sosyal-demokratları yüzünden, keza bu ülkelerdeki Komünist Partilerin ideolojik-örgütsel zaafiyetleri ve hıyanetler dolayısıyla bu ülkelerde devrim zaferle sonuçlandırılmamıştı.

Devam edecek

***Sarekat İslam:** 1911'de Hadji Omar Said Tjokroaminto ile Hadji Agus Salim tarafından Endonezya'da kurulmuş bir kooperatif-kitle örgütü, bir akım. Kurucuları kumaş boyama işiyle (batik) meşgul tüccarlardır. Kurulduğu ilk yıllarda politik tavırları pek belirgin olmasa da, geleneksel dokumadan yana tavır takınarak esasen Çin olmak üzere yabancı yayılcılığına karşı mücadele verirler. Ekim Devrimiyle beraber sosyalizme yakınlaşan bu harekete geniş işçi ve köylü kitleleri de dahil olmuştur, hükümete karşı açıktan bir mücadele bu dönemlere rastlar. Sınıf karakteri dolayısıyla taşıdığı ideolojik zayıflıklar hareketin başarıya ulaşmasını engellemiştir. Kaynak: http://en.wikipedia.org/wiki/Sarekat_Islam ve <http://www.lowens-teyn.com/indonesia/sarekat.html>

****Habsburg Hanedanlığı:** Avrupa'nın çeşitli ülkelerini yüzyıllar boyunca yöneten bir hanedanlıktır. Almanya, Avusturya, Macaristan, İspanya, İtalya...-ç.n.

23-Stalin, Leninizm'in Sorunları İng. Baskı sy. 20

ha kolektif bir çalışma tarzını hakim kılmak için kitle çalışmasının ağırlık kazandığı bir çalışmayı önümüze koyduk. Öğrenci gençlikten yoldaşların ağırlıkta olduğu örgütsel yapımızdan kaynaklı, yoksul halkımızı daha yakından tanımak, halktan öğrenmek ve politikalarımızı taşımak için bu çalışmaya önem verdik.

Bizler tarihi yazanın kitleler olduğunun bilincindeyiz. İnsanın insan tarafından ilk olarak esaret altına alınmaya başladığı günden bugüne kadar baktığımızda kitlelerin neler başardıklarını ve kendilerinde olan o gücün açığa çıkarılıp doğru bir şekilde yönlendirildiği zaman önüne set çekilemeyen bir sel haline nasıl dönüştüğünü biliyoruz. İşte kitle çalışmasına yoğunlaşmamızın nedeni tam da bu noktada önem kazanıyordu, kitleleri dinleyip onların öğrencisi olup onlardan öğrenmek ve sonrasında tekrar onlara gidip öğrendiklerimizi onlarla paylaşmak; **kitle çalışmasını öğrenmek.**

Her gün eğitim çalışmasından sonra mahallelere dağıtım gidiyorduk, ilk zamanlar salt dağıtım şeklinde giden çalışmamızdan kendimiz rahatsız olup bu rahatsızlığımızı dile getirdik. Yaptığımız tartışmalar sonrasında insanlarla oturup sohbet etmenin, onların dertlerini dinlemenin ve ortak rahatsızlıkları üzerinden tekrar onlara gitmenin gerekliliği üzerinde netleştik. Ortak bir ajitasyon dili oluşturup onları sorunları etrafında nasıl bir araya getirebileceğimizi konuştuk.

Dağıtım çıktığımız iki mahalle vardı: **Çilek** ve **Demirtaş Mahalleleri**. Demirtaş Mahallesinde gazetemizi iyi denebilecek oranda dağıtıyorduk ve gazetenin parasını alabiliyorduk; Çilek Mahallesinde ise insanların çoğuna gazeteyi ücretsiz bırakıyorduk fakat bu mahalle daha duyarlıydı ve yakıcılığını hissettikleri bir sorunları vardı: kentsel dönüşüm kapsamında yıkım tehdidi duruyordu karşılarında. Biz de gücümüz oranında faaliyet yürütürsek daha yararlı sonuçlar alabileceğimizi düşünerek kitle çalışmasında Çilek Mahallesi'ne yoğunlaşma kararı aldık. Bu nedenle Çilek Mahallesinde anahtarını bize bırakıp kendileri mevsimlik işçi olarak fındık toplamaya giden bir ailenin evine taşındık.

Mahalleye ilk girdiğimizde çocukların "öğretmenler geldi", "gazeteciler geldi" diyerek arkamızdan koşmaları bizi mutlu etmişti. "Öğretmenler geldi" diye bağırmasının nedeni; Mersin'deki arkadaşların okuma-yazma bilmeyen kadınlara okuma-yazma öğretmeleri ve mahallenin çocuklarına kitaplar verip onların okuma alışkanlığı kazanmaları için yardımcı olmalarıydı.

Çilek Mahallesinde gazetemizi alıp almamalarına bakmaksızın insanlara yıkımlarla ilgili ne düşündüklerini sorduk. Bu bağlamda insanların çoğu evlerini yıktırmak istemediklerini, bunun için örgütlü bir mücadele gerektiğini fakat mahalle sakinlerinin örgütlü bir duruş sergileyemeyeceğini düşündüklerini, bir kısmı ise yapılacak bir şey olmadığını, herhangi bir mücadelenin başarı getirmeyeceğini söyledi. Biz de onlara İzmir ve Ankara örneklerini vererek aslında omuz omuza örgütlü bir duruş sergilendiği zaman neler başarılabilirliğini anlatmaya çalıştık.

Bir de mahallede doğalgaz için geldiğini söyleyerek evlerin fotoğraflarını çekip, ölçülerini alan, bahçedeki ağaçları bile sayan bir ekip dolaşıyordu. Biz de bunu bir ajitasyon malzemesi olarak kullanıp, Mersin'in en lüks yerlerinde bile doğalgaz yokken böyle bir mahalleye doğalgaz getirmelerinin imkansız olduğunu söyledik ve bu işin içinde başka şeylerin olduğunu anlatmaya çalıştık ve bu noktada başarılı da olduk.

Mahalledeki çoğu aile bizi çok sıcak karşıladı. Bazı anaların bizi gördükleri zamanki coşkusu bize de yansırıyordu. Hatta öyle ki isteksiz bir şekilde çıktığımız birçok dağıtımda bizi motive eden onların konuşmaları, coşkuları ve davranışlarıydı. Tüm yoksulluklarına rağmen bizlere yardım edebilmek için her şeylerini koyuyorlardı ortaya, birçok aile bize erzak yardımında bile bulundu.

İki kere de pazara çıkıp sesli ajitasyonla birlikte gazete-dergi dağıtımını yaptık. Bu, insanların gerçekten çok ilgisini çekmişti. Her ne kadar daha öncesinde konuşmadan anlık ve yeterince örgütlü olmadan pazara çıkma kararı olumsuzluk olsa da kitlenin dikkatini çekme noktasında bizim için bir olumluluktu.

Eğitim Çalışmalarımız

"Politik-örgütsel olarak seviyemizi yükseltelim" ve **"politikleşmede okumanın önemi"**: Eğitim çalışmasında dünyayı kendi pratiklerimizden ve dolaylı olarak başkalarının pratiklerinden öğrendiğimizi, dolaylı öğrenmeyi kitap, dergi, deneyim aktarımı vb. yollarla gerçekleştirdiğimizi ele aldık. Sonrasında **"başkalarının deneyimlerinden yararlanmak bizim için neden önemlidir?"** sorusuna cevap olarak; bizim yaşadığımız olayların benzerlerini daha önce başkalarının bazı özgünlükler dışında yaşadığını, önemli olanın onların tecrübelerinden dersler çıkarmak ve aynı hatalara tekrar düşmemek olduğunu ve bizim amacımıza daha çabuk ulaşmamızın yolunun geç-

lerin çoğunun bizim iyiliğimiz, hatalarımızı tekrarlamamamız için yapıldığının bilincinde olmamız gerektiğini ele aldık.

Verdiğimiz özeleştirilerde de liberal bir çizgi izlememiz ve hatalarımızı değiştirebileceğimiz bir tarzda vermemiz gerektiğini, fakat asıl önemli olanın sadece söylemde kalmasına izin vermemek olduğunu ve verdiğimiz özeleştirileri bundan sonraki pratik faaliyetimize yansıtmak gerektiğini söyledik.

“Tasfiyecilik üzerine”: Eğitim çalışmasında Partizan'ın son iki sayında çıkan makalelerden yararlandık. İlk olarak tasfiyeciliğin tanımını yaptık. Tasfiyeciliğin bir şeyin içini boşaltma, özünden kopma olduğunu söyledik.

“Gönüllü bir iş yapıyoruz-devrimci fedakârdır”:

Eğitim çalışmalarında örgütlülüğümüzün yaşadığı yer, para vb. sorunların kitlelerle bağımızın kopuk olmasından bağımsız olmadığını, politik yetersizliğin, halk yığınlarına ve örgüte güvensizliğin devrimciliği özümsemekten kaynaklandığını söyledik. “Mücadelede yaptığımız fedakârlıktan anlamamız nedir? Örgüt kimin için var? Devrimci fedakâr mıdır/fedakâr olmak zorunda mıdır? Ya da fedakârlık kıstasları nelerdir?” sorularına yanıtlar bulmaya çalıştık.

İlk olarak kendimiz için ve dolayısıyla da halk için bir şeyler yaptığımızı söylüyorsak, halk adına karar vermenin ve onları küçük görüp onlara tepeden bakmanın yanlışlığı üzerinde konuştuk. Ne iş yaptığımızdan ziyade işin neye hizmet ettiğini kavramamızın gerekliliğini, dolayısıyla da yapacağımız en ufak bir işi bile küçümsememiz gerektiğini konuştuk.

“Ajitasyon-propaganda üzerine”: Eğitim çalışmasında ajitasyon ve propagandanın tanımlarını yapıp aralarındaki farkları ortaya koyduk. Bu bağlamda ajitasyonun genel bilgiler içerdiğini yani olayların can alıcı noktalarını yakalayıp anlatmak olduğunu; propagandanın ise daha çok sistemli bilgiler içerdiğini ve örgütlemeye

dönük olduğunu söyledik.

“Kitle örgütlerinde çalışmaya ilişkin, kitleleri anlamak ve değiştirmek, örgüt kimin için var”:

Bu eğitim çalışmasını 2 güne yayarak işledik. Bu bağlamda kitle örgütlerinin halk kitlelerinin ve özellikle işçi sınıfının, sömürücü sınıflara karşı mücadelesi sürecinde yaratılan öz direniş odakları olduğunu, bu nedenle DKÖ'lerin birleştirmeyi amaçladıkları çalışma alanındaki emekçi yığınların mümkün olan en geniş kesimini kucaklamaya çalışması gerektiğini belirttik. DKÖ'lerin kitleleri örgütlü mücadeleye sevk ederek çalışma ve sosyal yaşam şartlarında olumlu yönde değişiklikleri yaratmayı ve demokratik haklar kazanmayı amaçlaması gerektiğini söyledik.

Kitle örgütlerinde çalışmaya ilişkin olarak da, partinin doğrudan siyasi iktidar mücadelesi yürüten ve buna bağlı olarak örgütlenen bir araç; kitle örgütlerinin de devrim ve iktidar mücadelesine doğrudan değil, dolaylı yoldan hizmet eden araçlar olduğunu, dolayısıyla ikisinin çalışma koşullarının farklı olduğunu vurguladık.

Başta ilerici saflarda olan kitle örgütleri olmak üzere, düşman olarak nitelendirdiğimiz örgütler dışındaki tüm kitle örgütlerinde çalışmaya önem vermemiz gerektiğini vurguladık.

“Siyasete ilgi üzerine”: Eğitim çalışmasında siyaset sözcüğünün sözlük anlamının yurt işlerini yürütmek için yöneticilerin tuttıkları yol veya çıkar sağlamak için başkalarına karşı tutulan davranış tarzı olduğunu söyleyip örnekler verdik. Mesela; 8 saatlik işgünü talebi, işçi sınıfının talebidir, tek tek işyerlerinde patronların kabul etmesi ekonomik bir kazanımken, bunun yasal bir hak halini almasının siyasi bir kazanım olduğunu söyledik. Ayrıca bizler dünyayı değiştirip-dönüştürmeyi amaçlıyorsak eğer, dünyada neler olup bittiğine ilgisiz kalmamız ve koşullarımız oranında müdahale etmemiz gerektiğini söyledik.

Bazı izlenimler

Çalışma sırasında maddi kazanç sağlayabileceğimiz bir iş bulamamamız biraz canımızı sıkıyordu. Daha öncesinde bölgedeki arkadaşlarımız, çalışılacak tarla için araştırma yapsalar da bölgede iş olmadığı için vazgeçmek zorunda kaldık. Aslında önümüzde birkaç iş vardı: çöp toplama, broşür dağıtma, anket yapma gibi. Ancak aldığımız bazı işlerin şartlarının fazla olması ve maddi katkısının az olması gazete dağıtımına daha fazla zaman ayırma kararı almamıza sebep oldu.

Aslında olumsuzluğun kaynağı tam olarak da **öзgüven** sorunuydu. Kitle çalışması sırasında gözlemlenen isteksizlikte de bunun etkisi vardı. Yaptığımız tartışmalarda da bunun esas nedenini kendimize olan güven eksikliği olarak koyduk.

Bu çalışma sırasında bazı konularda olumlu adımlar da attık. Mesela kolektif yaşama bilincimizi biraz daha oturttuk, evde kalırken kadın-erkek ayrımı yapmaksızın herkesin bir gün nöbetçi olmasını sağladık. Nöbetçinin görevi de o günün yemeklerini hazırlamak, çayları yapmak ve bulaşığını yıkamaktı. Aynı zamanda elimizdeki paraları bir elde toplayarak ortak ihtiyaçlarımızı karşılamak gibi bir uygulamaya gittik. Çalışmanın sonlarına doğru bir değerlendirme toplantısı ve eleştiri-özeleştiri toplantısı aldık. Bunlar da bizim için önemliydi. Çünkü kendi gerçekliğimize gerçekten de objektif bir gözle bakabilmiş ve kendi hatalarımızı, eksikliklerimizi dillendirmekten çekinmemiştik.

Çalışma boyunca yaşadığımız komik şeyler de vardı. Çilek'teki eve taşındığımızda hamam böcekleriyle giriştiğimiz kavgada veterinerlikte okuyan bir yoldaşımızın böceğin üstüne terlik atması sonucu böceğin bacağına kırıldığı tespitini yapması ve veterinerlerin görevinin hayvanları iyileştirmek olurken bu yoldaşımızın öldürme eğilimi bizi neşelendiren şeylerdi. Yine aynı yoldaşımızın gece yatağından kalkıp yanındakini "kalk kirve kalk, tarla teli lazım bize, yoldaşlara yollayacağım, satıp para kazanacaklar" demesi ve aradan bir dakika bile geçmeden gerçekten uyandığında dediği hiç bir şeyi hatırlamaması yaşadığımız komik bir olaydı.

Çalışmanın ikinci gününde İstanbul'dan giden iki kişinin "evde unutulması", büroyu tek başlarına bulmaya çalışmaları ve neden unutulduk sorusuna da "öзgüven kazanmanız için" cevabının verilmesi bir diğer komik olay olarak hafızalarımızda kaldı.

Bu çalışma sırasında bazı konularda olumlu adımlar da attık. Mesela kolektif yaşama bilincimizi biraz daha oturttuk, evde kalırken kadın-erkek ayrımı yapmaksızın herkesin bir gün nöbetçi olmasını sağladık. Nöbetçinin görevi de o günün yemeklerini hazırlamak, çayları yapmak ve bulaşığını yıkamaktı.

Yine bir yoldaşın da her gün 13.00 sıralarında eğitim çalışmasını bölüp "alakasız bir şey soracağım ama öğle yemeğinde ne yiyeceğiz?" diye sorması ve yemek hazırlanırken da çok konuşmaktan pek yiyemediği için sofradan hep en son kalkması ve "neden hep en son ben kalıyorum?" diye sorması bizim için komik anılardan sadece bir kaçıydı.

İstanbul ve Erzincan'dan gelen birer yoldaş zaten çalışmanın ortasında gitmişti. Diğer bölgelerden gelen yoldaşların da dönmesiyle çalışmayı bitirdik. Böyle bir çalışmayı ilk kez denediğimiz için içinde bazı eksiklikleri barındırsa da hem kişiler için hem de örgütlülük için iyi bir deneyim oldu.

yönlü bir serzeniş bu nedenle anlamlı değildir. “Küçük sorunlar”ı ortaya çıkaran nedenleri zamanında göremediğimiz ve müdahale edemediğimiz müddetçe benzeri sorunlarla uğraşılacağı bilimsel bir durumdur. **O halde “küçük” görünen sorunlar aslında küçük değil, anın sorunlarıdır ve onlar çözülmeden niteliği değişen çelişkilerle karşılaşmayacağımız açıktır.**

Varsayalım ki bir alanda niteliğimiz oranında 50 kişiye hitap ediyoruz. Niteliğimiz gelişmediği sürece bu 50 kişilik çevreyi genişletemeyeceğimiz açıktır. Hatta konuyu karmaşıktırarak şöyle ifade edelim, 50 kişiden fazla insana ulaşabiliriz ancak tabiri caizse “başa çıkamayacağımız” için tekrar 50 kişiye hitap etmeye başlarız. Eğer ilk anda örgütlediğimiz 50 kişi içerisinde bir nitelik artışı sağlarsak bu sefer çevremiz daha da genişleyecektir. Bu durumda 100 kişiye ulaştığımızı düşünelim. İlk andaki niteliğimizin artması sayesinde yeni ulaştığımız 100 kişiye hakim olabilmemiz, onların sorunlarıyla ilgilenebilmemiz de mümkün olacaktır. Bu durum, kadro sorunlarında da böyledir. Kadro sorununu çözemeyen bir örgütün kitleselleşmesi (istediği biçimde) mümkün değildir. Kadro sorununu çözemeyen bir örgüt açısından kitleselleşme sorunu bir üst çelişkiyi ifade eder. Eğer örgütün yeterli kadroları yoksa kitlelerden gelen talepleri karşılaması, onlara yetiştirilmesi ve cevap olabilmesi de mümkün olmayacaktır. Burada anlattığımız durum, her çelişki için geçerlidir ve her sorunda olaya böyle bakılması gereklidir. Kitleselleşme çeliş-

kisi, diğer başlıkları bir kenara bırakırsak (doğru politik yönelim vs) kadro sorunuyla ilgiliyse, bu çelişkiyle karşılaşan örgütün, çözümü de kadro yetiştirmede araması gerekecektir. Şu unutulmamalıdır ki burada anlattığımız biçim ve örnekler, tüm yönleriyle irdelenen biçimler değildir. Burada anlatmak istediğimiz esas konu, çelişkilerin çözüm yöntemlerine örnekler verme kaygısından kaynaklanmaktadır. Yoksa kadro sorununun da her şeyden çok kitle çalışması içerisinde çözüleceği bilinen bir gerçektir.

Çözüm için nedenleri öğrenmek...

Sınıf mücadelesinde bilimsel bakış açısı ve değerlendirme yetisi, olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır. Tüm sorunlarda onu yaratan nedenleri bilmeden çözüme ulaşabilmek mümkün değildir. **Bu nedenle karşılaştığımız sorunlarda mümkün olduğunca çok yönlü düşünmek, çok yönlü bir inceleme içerisinde bulunmak ve dinlemek ve yine dinlemek gerekmektedir.** Çözümün, sorunun içerisinde gizli olduğu gerçeği, onu yaratan nedeni bulabilmekle ilgilidir. Olaya sadece görünen yönleriyle bakmak ve onu incelememek, çözüm yöntemini de bulmayı zorlaştırır. Böylesi bir durumda yani yeterince incelemeyen çözüm yöntemi üretme girişimi, çözümü rastlantılara bırakmak anlamına gelmektedir. Örneğin yürümeyen birisinin yürümemesinin nedeni yorgunluktan kaynaklı olabilir ama aynı zamanda sakat olmasından da kaynaklı olabilir ya da sorun, kişinin tembel olmasından da kaynaklanabilir. Dışarıdan bu olgunun nedenini sadece gördüğü ile yorumlayan birisi daha başka belki de onlarca neden arasında aklına yatan ilk nedeni geçerli sayacağı ve büyük ihtimalle de yanılacağı açıktır. Eğer kişi sakatsa çözüm ona araç bulmakken, yorgunsa dinlenmesini beklemek, eğer tembelse de direkt kişiye müdahale etmek çözüm olacaktır. Görüldüğü üzere her durumda çözüm farklılaşmaktadır. Elbette ki her durumda çözüm farklılaşmayabilir ancak yine de sorunu yaratan nedeni bulmanın önemi, bu örnekte de açıkça görülmektedir. Sakat olduğu

Mücadelenin ve kitlelerin çelişkilerini anlamak, dahası sınıf düşmanlarının çelişkilerini irdelemek ve bunu durmaksızın yapmak ve bu çabadan yorulmamak, çözüm yöntemlerinin de doğruluğunu temin eden tek çalışma tarzıdır.

bir yana daha boyutlu bir sorunun oluşmasına neden olacağı (mücadelenin gerekliliğini sorgulamak gibi) açıktır.

Bilimsel düşünmek, ideolojiye hakim olmakla birebir aynı anlama gelmektedir. Yani bilim, dünün olduğu kadar günün ve de yarının da konusudur. Ona her yönüyle hakim olabilmek çabası, istisnasız tüm çelişkilerin somut çözüm yöntemlerini de bulabilme yetisini beraberinde getirir. Bilim, ezberlenemeyecek kadar hayata daırdır ve bu nedenle onun asla kalıpları yoktur. Ona sağlamca tutunamayanların onu geliştirme adına çeşitli sapmalara nasıl da ön ayak olduklarının tarihte onlarca örneği bulunmaktadır.

Sınıf mücadelesi, devrimci örgüt gerçekliğiyle ve kitleler olgusuyla anlam ifade eder. Mücadelenin ve kitlelerin çelişkilerini anlamak, dahası sınıf düşmanlarının çelişkilerini irdelemek ve bunu durmaksızın yapmak ve bu çabadan yorulmamak, çözüm yöntemlerinin de doğruluğunu temin eden tek çalışma tarzıdır. Keza bilimsel bakış açısı mücadeleye bağlılığın ve devamlılığın da gıdasıdır. Ağırlıklı olarak duygusal nedenlerle girilen sınıf mücadelesinde onu yaratan nedenleri de çözümleyecek bir çalışma içerisinde olmak gerekmektedir.

Bilim ve gerçekler...

Bilimsel her değerlendirme, gerçeğin reddedilemeyecek kadar açık olduğunu ortaya çıkaracaktır. Sömürü dü-

zeninin haksızlığı, adaletsizliği, artık alışkanlık yaratan katliamlar, haksız gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler karşısında yılmaya kapılmak mümkün olduğu gibi bilimsel düşünmenin birisinin ilk yapacağı şey ise tüm bunlara sistemin neden başvurduğu olacaktır. İşte aynı baskılar karşısında yılmak ve direniş eylemlerinin çeşitli biçimlerde ortaya çıkmasını sağlayan şey, sınıf mücadelesinin haklılığına olan bağlılıktır. Tüm baskılar içerisinde mevcut durumun değişmeyeceğini, halkın mücadeleye destek vermeyeceğini düşünen bireyden direniş beklemek hatalıdır. O, kendi sınırında sürdürdüğü direnişi eninde sonunda bitirmekle karşı karşıyadır. Öte yandan kurtuluşun uzak olmadığını ve tüm haksızlıkların kitlelerin örgütlenmesiyle, direnmesiyle biteceğini bilen bireyin "mucizevi" direnişlere imza atması asla şaşırtıcı değildir.

Her gün yaşanan onlarca olayı, halkımızın yaşadığı acıları görmek, onların tek kurtuluş yolunun ne olduğunu da açıkça görmemize yardımcı olacaktır. Emperyalist-kapitalist sistemin her gün attığı adımlar, çelişkiler, sınıf mücadelesinin ünlü ustalarını defalarca kez haklı çıkaran gelişmeler biçiminde yaşanmaktadır. Tüm bunları bilmek ve eyleme dökmek, yapmamız gerekenleri özetlemektedir. Karşılaştığımız her çelişkide ve her sorunda dinlemek, düşünmek, araştırmak ve yaratıcı olmak zorunda olduğumuzu unutmamalıyız.

kindiği kişilerin başını ağrıtmak olacaktır. Öte yandan bu elverişsiz durum, kitle çalışması içerisinde kısa zamanda olumluluğa çevrilebilir.

Beklentiler konusunda aşırıya kaçmamak kadar karamsarlığa düşmek de aynı sonuca neden olacaktır. Şu bir gerçek ki her olumsuzluk olumluluğu içerisinde barındırır. Bu durumu görebilmek için nesnel değerlendirme yetimizin gelişmesi gerekmektedir. **Nesnel değerlendirme yapabilmek, sürece hakim olabilmek ve yaratıcı olmak, sadece morali değil, çalışmaların verimliliğini de etkileyen konulardır.**

Örneğin, genel politikanın, anın ve alanın durumuna göre somutlanabilmesi, nesnel değerlendirme yapabilmekle ilgilidir. Bunun için kitle çalışması söz konusu olduğunda kitlelerin görüşlerine, durumuna ve çelişkilerine hakim olabilmek gerekmektedir. Örneğin semt çalışmasında tek bir evden aldığımız olumlu tepkilere yaslanmak kadar, tek bir evden aldığımız olumsuz tepkiyle demoralize olmak da subjektif kaldığımızın kanıtıdır. Doğru politik yönelime rağmen bu sonuçlarla karşılaşmamız olasıdır ve sürece nesnel yaklaşıyorsak olumsuzluğun nasıl olumluluğa çevrileceğini de kavrayabiliriz. Sürece hakim olabilen bir örgüt, faaliyetçi sayısından bağımsız olarak başarılı olabilir. Ancak bunun için ana koşul, kitlelerin durumuna ve karşıt güçlerin hareket tarzına hakim olmaktır.

Oldukça popüler olan bir düşünce, kitlelerin anda ve

alanda yaşadığı çelişkileri bildiğimiz ancak buna rağmen başarısız olduğumuz yönündedir. **Ancak gerçekten çelişkilere hakim olabilen bir örgüt, onların çözüm yöntemlerini de bilecektir. O halde bu konuda yanıldığımız açıktır.** Nasıl ki her çalışmada kaç faaliyetçinin katılacağı, çalışmada kimlerin olacağı konusunda beklentilerimiz oluyorsa, çalışmanın politik yönü ve sonucu konusunda da beklentilerimiz olmalıdır. Bu konuyu bireyin beklentilerinin yanı sıra çalışmayı örgütleyen tüm yoldaşların ortak beklentisine (örgütün beklentisine) çevirerek incelemek daha anlamlıdır.

Bir çalışmanın politik yönü ve sonuçları üzerine oluşturulan beklentiler, hedefler şeklinde algılanmalıdır. Bu beklentiler (hedefler) örgütün anda ve alanda somutladığı politika sonucunda örgütün ve kitlelerin beklentileri üzerinden kısa, orta ve uzun vadede neyi kazanacağımız, neyi gerçekleştireceğimizdir. Örneğin, yıkımlara karşı yürüttüğümüz çalışmada kısa, orta ve uzun vadede neyi hedeflediğimizi bilmeden bir çalışmaya başlıyorsak, önemli hatalar ve subjektif değerlendirmeler yapacağımız açıktır. Politikanın somutlanması, genel politik yönelim ışığında anda ve alanda kitlelerin beklentilerini öğrenerek ve bu beklentilere şekil vererek gerçekleştirilebilir. Bunun yanında kitlelerin beklentileriyle birlikte kendi somut gücümüzü de tahlil ederek bir plan oluşturabilirsek, o çalışmada hedeflediğimiz sonuca az çok ulaşabileceğimiz açıktır.

Yıkımlar sorununun olduğu bir alanda sadece bir faaliyetçimiz varsa ve biz kısa vadede beklentimizi "yıkımları engelleme" şeklinde belirliyorsak daha baştan başarısız olacağımız ortadadır. Ancak beklentilerimizi kısa vadede kitlelerin yıkım sorununa karşı duyarlılığını öğrenme ve bu çelişkiyi en fazla hisseden kesimle bağ kurma şeklinde belirlersek, bu hedefin daha somut ve başarılabılır olacağını söyleyebiliriz. Bu gerçeklik içerisinde çalışmamızın verimine göre kısa, orta ve uzun vadeli hedeflerimizi değiştirebileceğimizi, değiştirmemiz gerekebileceğini de kabul etmek zorundayız.

Yıkımlar sorununun olduğu bir alanda sadece bir faaliyetçimiz varsa ve biz kısa vadede beklentimizi "yıkımları engelleme" şeklinde belirliyorsak daha baştan başarısız olacağımız ortadadır. Ancak beklentilerimizi kısa vadede kitlelerin yıkım sorununa karşı duyarlılığını öğrenme ve bu çelişkiyi en fazla hisseden kesimle bağ kurma şeklinde belirlersek, bu hedefin daha somut ve başarılabılır olacağını söyleyebiliriz. Bu gerçeklik içerisinde çalışmamızın verimine göre kısa, orta ve uzun vadeli hedeflerimizi değiştirebileceğimizi, değiştirmemiz gerekebileceğini de kabul etmek zorundayız.

Kişisel ve örgüsel beklentilerin, tüm kuramsal yanlarıyla ancak pratik içerisinde şekilleneceğini unutmamalıyız. İşte bir çalışmada esnekliği, (hareket kabiliyetini de kapsayacak şekilde) morali ve doğal olarak başarıyı kuramsal olan beklentilerimizi, pratik içerisinde şekillendirerek kazanabileceğimizin kanıtı bu durumun ta kendisidir.

Bunların yanı sıra anlayamadığım bazı şeyler var, mesela güreşte ve halterde istediğimiz başarıyı elde edemedik, onu biliyoruz ama diğer ata sporlarımızda adımız dahi geçmedi sanki. Ata sporlarımız olan cirit, tavlâ, okçuluk, (geleneklerimizden ötürü) ata binme, yakar top müsabakalarında madalya alamadık mı yahu biz? Ben bugün yarın Sayın Bakanlarımızı arayıp bu konuyu soracağım.

Bir de bu koşu meselesine kafam çok takıldı. Elvan adlı kızımız, bildiğiniz gibi madalya getirdi ama biz koşu sporuna uygun bir millet değiliz ki? Koşuyla en yakın ilimiz, çocukken oynadığımız "yakalamacılık" oyunlarıydı. Onlarla da madalya alacak kadar idmanımız olduğu söylenemez. Biz Türkler bacakları kısa ve hep at üstünde yetişmiş bir millettiz. Binicilikte adımız bile yokken koşuda madalya almamıza çok şaşırdım efendim. Mesela karatede aldığımız madalya hakkımız. Hepimiz Cüneyt Arkın'ın Malkoçoğlu, Kara Murat filmleri sayesinde karateye nasıl meyilli olduğumuzu biliyoruz. Bu nedenle alınan gümüş madalyaya şaşırarak bir yana beğenmedim bile. Bizler Malkoçoğlu, Kara Murat, Tarkan ve Kurt ardılı bir millet olduğumuza göre karatede de altın madalya almamız gerekiyordu. Zamanında içlerine büyük korkular saldırdığımız ve uzaydan görünen tek insan varlığı olan Çin Seddi'ni yaptırdığımız Çinlilerin olimpiyat birincisi olduğunu hatırladıkça içim içimi yiyor efendim.

Neyse gençler, yazımı bitirmeden önce medyada büyük olay yaratan Sayın Başbakanımızın "Ben çevrecinin Daniska'sıyım" lafına değinmek istiyorum. Baktım gazetelerde Sayın Daniska'nın ismi yanlış yazılmış, öncelikle medya organlarını bu nedenle eleştirmek istiyorum. Daniska, özel isim olduğuna göre Daniska'dan sonra kesme işareti koymak

zorundalar efendim. Eskiden böyle miydi? Güzel Türkçemize önem verilirdi, yanlış göremezdiniz efendim medya organlarında.

Şimdi bilmeyenler için açıklayayım; Daniskas, 1765 ile 1820 yılları arasında yaşamış ve maalesef genç yaşta hakkın rahmetine kavuşmuş çok ünlü bir Alman profesördür. Kendi alanında ordinaryüs olan Mr. Daniskas, başarıları sonucunda kalıplaşmıştır ve zamanla bir işin profesörü demenin kıyası olan "Daniska'sıyım" lafzı kullanılır olmuştur. Mr. Daniskas'ın isminin sonundaki "s" harfi ise ünsüz önemsizliği sonucu göz ardı edilmiştir. İşte Sayın Başbakanımız, kendisine gelen eleştirilere cevaben, bırakın siz o işleri, ben bu işin profesörü sayılıyorum anlamında "ben çevrecinin Daniska'sıyım" demiştir. Hemen bazıları ertesi günlerde yaşanan bir iki olayı hatırlatarak Başbakanımızın bu lafzı ile dalga geçmişlerdir. Sinop'ta sözde çevreci özde ise amaçları belli olmayan ecnebi grubun, çıplak denize girmeleri nedeniyle kovulmaları ve Sayın Enerji Bakanımızın Nükleer Enerji Ön Bilgi Toplantısı düzenlemesi bu lafız ile birleştirilmiş ve adeta gazetelerden hükümete nanik yapılmıştır.

Ne alaka efendim, nükleer enerji ile çevrenin ne alakası var? Bizim ülkemizde rüzgâr yok, güneş yok, akarsu yok. Hayır, akarsu var ama ona da baraj yaptırmıyorlar. Yok, Hasankeyf sular altında kalacakmış, bırakın Hasan keyfine baksınmış, Fırtına Vadisiymiş, Munzurmuş, her seferinde nerede bir enerji planı, orada protesto. Nerede hükümet bir baraj yapacak olsa, nükleer santral ihalesi açacak olsa kıyamet kopuyor. Ama evlerinde otururken elektrikleri kesilse başlıyorlar hükümete verişirmeye.

Ne alaka efendim, nükleer enerji ile çevrenin ne alakası var? Bizim ülkemizde rüzgâr yok, güneş yok, akarsu yok. Hayır, akarsu var ama ona da baraj yaptırmıyorlar. Yok, Hasankeyf sular altında kalacakmış, bırakın Hasan keyfine baksınmış, Fırtına Vadisiymiş, Munzurmuş, her seferinde nerede bir enerji planı, orada protesto. Nerede hükümet bir baraj yapacak olsa, nükleer santral ihalesi açacak olsa kıyamet kopuyor. Ama evlerinde otururken elektrikleri kesilse başlıyorlar hükümete verişirmeye.

Efendim bu insanlar bizim iyiliğimizi istiyorlar. Başka enerji kaynakları olsa nükleer santral yapılmaz tabii ki yine başka alternatif olsa Hasan'ın keyfiyle kimse uğraşmaz efendim. Bilmeden kınamak kolay.

Evet, sevgili gençler, daha da yazacaklarım vardı ama bana ayrılan yeri fazlasıyla işgal ettiğim için yazımı burada noktalıyacağım. Yoksa Sayın Başbakanımızdan esinlenerek ben de "YDG'nin Daniska'sıyım" adlı derlememi sizlerle paylaşmak istiyordum. Artık başka sefere. Hepinizin gözlerinden öperim.

Boycott Beijing 2008 Olympic

Use your free hands to sign

Değişen sınav sistemi ve değişmeyen YÖK!

AKP iktidarının YÖK sorumlusu Y. Ziya Özcan göreve başladığı günden beri yaptıklarından çok söylemleri ile gündeme gelmektedir. Varlığının nedenlerini her tavrı ile ifade eden YÖK'ün; sistemin yükseköğretim kurumlarındaki uzantısı olduğundan sistemin ona biçtiği fonksiyonu yerine getirmesi de kaçınılmazdır. Her yanı çözümsüzlük üreten böylesi bir sistemin var olan veya sunacağı yeni sınav sistemleri ise sadece biçimsel bir yenilik olmanın ötesine geçemez.

Dikkat edilirse sınav sistemine bir şeylerin eklenmesi veya çıkarılması geçen senelere oranla daha sık periyotlar halinde seyretmekte. Ve halen YÖK ise "tıkananın" sadece sınav sistemi olmadığını görmemekte ısrar ediyor. Bir seçme yada seçilme işlemi olan ÖSS vb sınavların adaletsizliği hemen hemen sınava giren herkesin farkında olduğu bir gerçeklik olmasına rağmen elde başka tutunacak dal olmadığından kaynaklı sınav adeta öğrencinin ve Türkiye'nin gündemine oturmakta. Her geçen sene üniversitelere yerleşmenin veya okumanın zorlaştığı nerede ise imkânsızlaştığı ülkemizde yeni sınav sistemleri gençlerimiz üzerinde denenmekte.

Devlet üniversitelerini paralı yapmak istediklerini söyleyen Özcan "Amaç, sadece belli sayıda insanı üniversiteye taşımak olabilir." "Okullar bedava. Hiçbir yerde görülmemiştir"; "Öğrenci affını hiç sevmem"; "beni indirirler..." bunlara bir de en son yaptığı açıklamaları eklersek yeni sınav sisteminin nasıl şekilleneceğini kestirmek zor olmasa gerek. Kendi deyimi ile sınavı bir amaç değil de araç olarak ele aldıkları söylemekte; tabii bunu yaparken de üniversitelerin özgür birer bilim merkezi olmaktan çıkarılmasında ise

sistemin araçlarını kullanmayı ihmal etmiyorlar.

Yeni sınav sistemi diye ifade etmeye çalıştığı şey kendi içinde ayrı ayrı sınavlar ve kategoriler barındıran, sene içinde tekrarlanan bir sisteme dayalı. Kısacası seçme işlemi has-saslaşmakta. Puan aralıklarına sığdırılan kişi sayısı artmakta. **Bu demektir özel üniversitelerin daha çok pay kapmasına ve eğitim imkânlarının eşitsizliğinin batı lehine kayması ve aynı daldaki tekrarlı sınavlar olarak ele alınacağı için dershanecilik gibi ucuz eğitim ticaretinin önem kazanmasıdır.** Halk gençliğinin önüne konulan bu sistemler hep aynı zihniyetin ürünü olduğundan kaynaklı yapmamız gereken sadece sunulanı daha iyi okuyabilmektir. Eğer giriş yapmak istediğimiz yerler birer bilim merkezi olarak ele alıyorsak öncelikle sınav sistemlerini değil YÖK'ün değişmezliğinin nedenlerini tartışmamız gerekir.

Amed'den bir YDG'li

Kınık'ta gençlik pikniği

Malatya'nın Başkınık köyünde bu yıl dördüncüsü yapılan piknikte; köylü gençliğin birliğini sağlamak, sorunlarını tartışıp birlikte çözüm bulmak için gençler bir araya geldi. Piknik öncesinde toplantılar alınıp pikniğe hazırlık yapıldı.

30 Ağustos günü sabah kahvaltısının hep birlikte yapılmasıyla piknik başladı. Kahvaltının ardından köylü gençliğin sorunları, köyün yaşadığı sorunlar, (tarım, hayvancılık, su sorunu vb) eğitim sorunları, kadın sorunu üzerine hazırlanan sunumlar yapıldı.

Yapılan tartışmaların ardından sorunlarımızın esasının ülkemizin emperyalizme bağımlılığından kaynaklandığı vurgulandı ve emperyalizme, faşizme, feodalizme karşı kendi sorunlarımız etrafında örgütlenerek mücadele etmemiz gerektiği anlatıldı.

Daha sonra **Grup Kolektif**'in hazırladığı müzik dinletisi yapıldı. Müzik dinletisinden sonra öğle yemeğine geçildi. Birlikte hazırlanıp yenen yemeğin ardından çeşitli oyunlar oynanıp piknik sonlandırıldı.

Biz de Malatya YDG olarak pikniğe destek verdik.

Kınık YDG

20 yıldır aralıksız devam eden alternatif kamplarımızın yarattığı değer ve tatil kavrayışı, ATİK'e uygun olarak devrimci bir tarzda devam etmektedir. Bizler de gençlik olarak, tarihimiz boyunca bu faaliyetten hiç de azımsanmayacak verimler aldığımızı bilmekteyiz. Bu sebeple her dönem olduğu gibi bu yılki Tatil Kampımızı da bu bakış açısıyla ele alarak, bir çok açıdan önemli kazanımlar sağlayarak, kampımızı sonlandırdık.

Kendine ve topluma yabancılaşmanın, dizginsiz sömürü ve saldırıların kol gezdiği günümüz dünyasında alternatif tatil ve eğitim kampları düzenlemek, insanlarımızın dinlenmek ve dinlenirken de kendilerini yeniden üretmek ihtiyaçlarını kaşılamak, bir zorunluluk olmuştur. Bu anlamda bir gelenek haline alan kamplarımız, siyasal ve sosyal eşitlik, gerçek demokrasi ve özgürlük mücadelemizin önemli bir mevzisi durumuna gelmiştir. İnsan yerine azami kâr hırsını esas alan ve insanın insana yabancılaşması kültürünü pekiştiren kapitalistlerin elit tatil politikalarına karşı, bizim de süreklilik arzeden politikalarımız olmalıdır. İşte kamplarımız bu arayışın bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Kampın gerçekleştiği şehir, tarihi bir yerleşim yeri olup, Ortaçağ Yunan kültürünün etkisi ve Roma döneminden kalıntılarının olduğu bir liman şehridir. Osmanlı istilaları döneminde bir süre sömürge olarak kalmıştır. Çevresinde Osmanlı istilasının kalıntıları ve o dönemdeki katliamları simgeleyen anıtlar bulunmaktadır. Kamp sakinlerine dönük organize edilen gezilerle tüm bu kalıntıları görme fırsatı yakalandı.

Elit bir tatil imkanı olan birçok insanın, yapmış olduğumuz kamp, çadır kamp olmasına rağmen tercihlerini bizden yana yapması önemlidir. Öyle ki kampın politik yanının olması, düzenli eğitim ve mutfak nöbetleri tatil kavrayışı için genelde angarya olarak kavranabilmektedir. Özellikle katılımcıların yüzde sekseninin ATİK bünyesinin dışından olması hem dikkat çekici hem de ATİK'in geniş bir kitleye ulaşabildiğinin bir göstergesi olmuştur.

Açılış eğlencesi, geziler, (Glikli İrmak gezisi, Korfu Adası gezisi,...) sportif faaliyetler, seminerler, Yunan dostlarla ortak bir şekilde gerçekleştirilen Eğlence Ak-

şamı gibi etkinlikler katılımcılarda olumlu etkiler yaratmıştır.

Göze çarpan olumlu çalışmalardan biri de, Yeni Demokratik Gençlik'in her sabah gerçekleştirdiği **Gençlik Eğitim Çalışması** olmuştur. Üçerli gruplar şeklinde düzenlenen eğitimlerde, her grubun sırayla her gün seçilen konulara hazırlanarak sunum yapması (ki bu kimi zaman teorik kimi zaman pratik şekilde olmuştur) hem onları çalışmaya aktif bir şekilde katmış hem de herkes birbirinden bir şeyler öğrenmiştir. Kolektivizm, devrimci ahlak, eleştiri-özeleştiri, devrimci eğitim, sanat, spor vb. konuların işlendiği eğitim çalışmaları oldukça verimli geçti.

Yine YDG tarafından, **Şeyh Bedrettin**'i konu alan merkezi seminer ve bunu destekleyen tiyatro gösterimi de oldukça beğeni toplamıştır.

Tüm bunların yanı sıra, kamplarımızın vazgeçilmezi

Isırgan Gazetesi yaşananları günlük olarak kamp sakinlerine sunarak güzel vakit geçirmelerini sağlamıştır.

Bu yıl yaşanan en büyük sorunlarımızdan biri de, Türkiye'den beklediğimiz YDG'li yoldaşların ve diğer misafirlerimizin kampımıza katılamamalarıydı.

Sonuç olarak, 20 yıldır aralıksız devam eden alternatif kamplarımızın yarattığı değer ve tatil kavrayışı, ATİK'e uygun olarak devrimci bir tarzda devam etmektedir. Bizler de gençlik olarak, tarihimiz boyunca bu faaliyetten hiç de azımsanmayacak verimler aldığımızı bilmekteyiz. Bu sebeple her dönem olduğu gibi bu yılki Tatil Kampımızı da bu bakış açısıyla ele alarak, bir çok açıdan önemli kazanımlar sağlayarak, kampımızı sonlandırdık.

**Avrupa Türkiyeli İşçiler
Konfederasyonu**

lu kullanmaktadır ve bunun temellerini ise daha eğitim sürecinden atmaktadır. Bu nedenle işçi gençliğin sorunları eğitim alanında yaşanan sorunlardan bağımsız değildir ve bir birine paralel gelişmeler göstermektedir. Çünkü eğitiminin hangi aşamasında olursa olsun öğrenci gençlik geleceğin işçileridir. Bu sebeple sistem, politikalarını işçi gençliğe daha okul sıralarında iken empoze etmeye çalışmaktadır.

Giderek zorlaşan eğitim koşulları

İş hayatına giden eğitim döneminin mevcut durumu gün geçtikçe daha da ciddi sorunlarla karşılaşmaktadır. Harç paralarının yürürlüğe girmesi ile öğrenciler eğitimlerini tamamlamakta hiç olmadığı kadar güçlük çekmektedir. Her gün daha fazla öğrenci yüksek borçlara girme korkusu ile üniversiteye gitmeme kararı almakta. Bu, özellikle yoksul, göçmen, göçmen kökenli ve mülteci gençlik arasında daha fazla yaygınlaşmakta.

İngiltere sahip olduğu geniş etnik köken yelpazesi ile buna çok iyi bir örnektir. Bundan on yıl öncesine kadar öğrencilere eğitimlerini finanse edebilmek için üniversite yardımları verilmekteydi. Fakat 1997 Temmuz ayında yürürlüğe giren harçlarla birlikte yerini öğrenci kredisine bırakan yardımların kalkması ile öğrenciler eğitimde yeni bir sürece girerken üniversiteye geçmekte de daha fazla güçlük çekmeye başladı. Ve 2006'da bu harçlara neredeyse % 200 civarında gelen zam İngiltere'deki eğitim hayatında büyük bir dönüm noktası oldu. İlk etapta her akademik yıl için harçlar £1200 idi ve aile gelirine göre bunların devlet tarafından karşılanmaktaydı. Eğer ailenin yıllık toplam geliri £13,000'in altında ise harç devletin eğitimi finans eden kurumu olan **Öğrenci Kredis Kurumu** tarafından ödenmekteydi. Fakat bunun dışında var olan kitap, materyal, yeme, kira gibi harcamaları öğrenciler eğitile-

rinin sonunda % 3 faiz ile ödeyecekleri öğrenci kredisi ve çalıştıkları yarım gün işler ile karşılamak zorunda.

2006 yazında Londra'da harçlara gelen zamma karşı büyük bir eylem gerçekleştirildi ve bu eyleme İngiltere'nin her yerinden yaklaşık 10,000 öğrenci katıldı. Ayrıca akademisyenler, öğrenci sendikaları ve gençlik örgütleri de bu yürüyüşte aktif rol oynadı ve tam destek sundu. Fakat burada önemli olan nokta şu ki bu ve benzeri sorunların sadece İngiltere'de değil Avrupa'nın diğer ülkelerinde de yaşanıyor olmasıdır.

Eğitim bu şekilde metalaştırılarak büyük bir pazar ve kâr makinesi haline gelmektedir. Avrupa'da Almanya ve Yunanistan gibi diğer ülkeler de hiç kuşkusuz bu 'sektörden' payını almak istemektedir. Bu nedenle bu ülkelerde de harç paraları yürürlüğe geçti; fakat yine büyük karşı koyuşları tetikledi ve büyük direniş ve mücadele ile karşılandı.

Sadece harçlar mı?

Ancak, burjuvazinin eğitimi sömürme noktasında kullandıkları tek yöntem tabii ki harçlar değil. Son zamanlarda gündemden düşmeyen 'eğitimin özelleştirilmesi' de öğrencilerin yüksek öğrenime ilerlemesinin ve iyi bir kariyer ve meslek edinmelerinin önünde bir set olmuştur. **Üniversitelerin bazı bölümlerini özel kurum ve firmalara satması sistemin biraz daha fazla kâr sağlamaktan başka hiç birşeye önem vermediğinin açık bir kanıtıdır.**

Rıfat Ilgaz'ın Sarı Yazma'sı

Ülkemizde toplumcu-gerçekçi edebiyatın önemli isimlerinden olan **Rıfat Ilgaz**'ın yaşamından yola çıkarak yazdığı **Sarı Yazma** romanı ülkemizdeki düzeni ve halkı tanımak ve devrimci bir yazarın üzerinde uygulanan baskıları anlamak açısından oldukça yararlı bir kitaptır.

Çınar Yayınları tarafından eserleri basılan Rıfat Ilgaz toplumda Hababam Sınıfı romanıyla yaygın şekilde bilinse de kendisinin çok sayıda şiir kitabı, çocuk öyküleri, romanları ve siyasi mizah yazılarının derlendiği kitapları da mevcuttur. Bu kitaplar ülkemizde faşizmin ve sınıf mücadelesinin tarihini anlamak isteyen genç devrimciler açısından başvurulması gereken kaynaklar arasındadır.

Bugün ülkemizde edebiyat alanındaki en önemli sorunlardan biri de toplumsal gerçekçi edebiyatımızın gerilemesi, halktan yana, devrimden yana üretken yazarların azalması, mevcut olanların büyük kısmının da ülke çapında ses getirecek düzeye sahip olamamasıdır. Üretkenlik anlamında Orhan Pamuk, Ahmet Ümit gibi geniş kitlelerce takip edilen yazarlarda da çeşitli siyasi muhalif mesajlar yer alsa da bunların halktan, emekçiden, devrimden yana, sınıf mücadelesi doğrultusunda eserler yayınlamadıkları ortadadır. **Oysaki devrim ve demokrasi mücadelemizde en önemli silahlarımızdan biri de sistemin bozuk yönlerini, baskıcı karakterini deşifre eden, yoksul halkımızın yaşam koşullarını inceleyen, dile getiren ve kurtuluşa, güzel günlere olan ümidi pekiştiren edebi, sanatsal yaratımlardır.** Romanlar, taşlamalar, şiirler, türküler geniş kitlelerin devrimci düşüncelerle tanışmasında, etkilenmesinde, zor zamanlarında umut ve coşku vermesinde büyük etkiye ve vazgeçilmez bir yere sahiptir.

Ülkemiz bu anlamda zengin ve dünya çapında niteliğe sahip bir toplumsal gerçekçi edebiyat geleneğine sahiptir. **Yaşar Kemal, Aziz Nesin, Sabahattin Ali, Fakir Baykurt, Orhan Kemal** gibi çok sayıda yazarımız düzenin türlü baskısına, işkencelerine, uzun yıllar süren zindan yaşamına karşın halk sevgisiyle dolu eserlerinde düzeni taşlamaktan sakınmamış, halkın yoksulluğunu, bürokratlar, ağalar, tüccarlar tarafından sömürülüşünü yalın bir dille anlatabilmiş ve geniş kitlelere seslerini duyurmayı bilmişlerdir.

Rıfat Ilgaz, Sarı Yazma adlı eserinde Cide'de ve Kastamonu'da geçen çocukluk ve gençlik yıllarından başlayarak özellikle 40'lı 50'li yıllardaki öğretmenlik ve gazetecilik dönemine yoğunlaşmaktadır. Cumhuriyetin ilk yıllarında ilk ve orta öğrenimini tamamlayan Ilgaz'ın kaleminden yeni düze-

nin eski düzenin devamı olduğunu ve baskıcı, halktan kopuk karakterini anlayacağımız verileri bulmak mümkündür. Ağabeyinin de içinde yer aldığı ve 1 yıl hapis cezası aldığı Samsunlu telgraf işçilerinin maaş alamadıkları

için başvurdukları grev, okulunda daha iyi yemek talebinde bulunduğu için okuldan atılan yoksul gençler, yoksulluktan kaynaklı büyük şehirlerde zengin evlerde hizmetçilik yapmak zorunda kalan Cideli kadınlar ve gurbet ellerde çalışan erkekler, sıtmadan-veremden kırılan köylüler, yoksulluktan kaynaklı gelişemeyen, hastalıklardan kurtulamayan çocuklar Ilgaz'ın çocukluk ve gençlik dönemlerinde gözlemlediği ve bire bir yaşadığı ülke gerçekliğidir. Ilgaz da zaten yaşamı boyunca veremden çekmiş, veremli haliyle zindanlarda ağır şartlarda yaşamaya zorlanmıştır.

Romanda öğretmenliği sırasında şekillenen toplumcu görüşleri, yazdığı şiirlerin içeriğindeki değişim de anlatılmaktadır. 2. Dünya Savaşı yıllarında ve hemen sonrasında büyük bir yoksulluk içine düşen Ilgaz, emeği ile geçinenlerin sefaletini, kara kışı ve karaborsacıları-rantçıları-savaş zenginlerini-soyguncuları berrak şekilde anlatmaktadır. **Düzenin kuruluşundan bu yana kimin yanında olduğunu, cumhuriyet rejiminden hangi sınıfların yararlandığını ve halkın yaşam koşullarının zorluğunu Ilgaz'ın eserleri net şekilde deşifre etmektedir.**

Bu gerçeklikler Aziz Nesin, Sabahattin Ali gibi isimlerle çıkardığı dergilerde, özellikle de mizahi yönü ağır basan Markopaşa gibi yayınlarda ifade etmesi nedeniyle mahkemeye verilmesi, tutuklanması ve hapisanede kendisine yaşatılanlar da demokrasiye düşman bir rejimin 40'lı yıllardaki durumunu anlamamızı sağlamaktadır. Bu dönemde hastalığından kaynaklı bir süre arandığı halde teslim olmayan, illegal yaşam süren Ilgaz'ın yaşadığı zorluklar da kitapta kısaca yer almaktadır. Ilgaz bu dönemi daha ayrıntılı şekilde **Karartma Geceleri** adlı kitabında ele almış ve 2. Dünya Savaşının son döneminde İstanbul'da kaçak yaşayan bir devrimcinin başından geçenleri anlamamızı sağlamıştır.

SEN... SEN...

İçinde yaşadığın sistem, sana özgürlükler vaat ediyor, hem de çok büyük, çok güzel özgürlükler, özgürlük, mutluluk, zenginlik senin, sen yeter ki senden ve geleceğinden vazgeçme, geleceğin, içinde yaşadığın sistemde. Sen başka kimseye, sistemden başka hiçbir şeye güvenme, istersen ona da güvenme "sen" bilirsin. İhtiyacın olan her şeyi sana verebilecek tek şey bu sistem. Özgürlük, zenginlik, mutluluk hepsi, **sen istersen** senin olacak. Ama kimseye güvenme, birlikten kuvvetten doğmaz, birlikten her şeyi, zenginliği de paylaşmak doğar ancak, ama gemisini yürüten...

Anlarsın işte. Herkes eşit olamaz, bazıları akıllı olmak zorundaysa, bazıları da zengin olmak zorunda. Sen, sadece sen istersen zengin olabilirsin. Sen ayrıcalıklısın, sen akıllısın, zaten ailen de demez mi bizimki akıllı diye. İşte bu yüzden sen başkasın, istersen başkaları gibi olmazsın, yapan yapıyor, istersen sen zengin olabilirsin. Baksana etrafına zengin olmak ne kadar kolay, mülk edinme hakkını sistem sağlıyor sana. Sen okuyorsun, sen yıllarını veriyorsun, o halde sen ayrıcalıklısın. Sen mülklerini edin, diğerlerini geride bırak, onların yanışı çok, onlar hata yapabilir ama sen yapmazsın, sadece kendini düşünürsen, tüm hayatın merkezinde sen varsan, neden olmasın ki?

Korkacak hiçbir şey yok, seni koruyacak, mülkünü koruyacak onlarca yasa, polis, asker var bu sistemde, zekiler, zenginler olmak zorundaysa, onları korumak da gerekir. Neden ezdiyorsun ki başkalarına kendini? **Unutma sen daha fazla akıllısın, sen yeter ki hırslı ol.** Daha gençsin, kafan karışık belli ki, kafan karışıkken seni başkalarıyla, hem de hiç ayrıcalığı olmayan başkalarıyla bir tutanlar var etrafında, devrimcilik adına, adına "yoldaş" dedikleri başkalarıyla paylaşman, iş yapman gerektiğini daha da kötüsün birlikte yaşamaman gerektiğini söyleyenler var. Ama onlar hep sorumlu, bir baksana onlara, bir sürü kusurları var, hep tenkit (eleştiri) ediyorlar seni. Neden bu laflara eyvallah diyeceksin ki? Sen onlardan farklısın hem belki ailen de zengindir ha? Değil mi öyleyse boş ver sen zengin olursun, baksana babana, sana hiçbir şey bırakmamış, sen de öyle mi olacaksın? Baban değil mi hep yaşadığı zorlukları anlatan, hiç mi ders çıkarmayacaksın onun durumundan?

Vakit daha erkenken uzaklaş onlardan, **unutma sen**

yalnızsın bu yolda. Ne demişler, "Babana bile güvenme" çünkü sen zor durumda kaldığında kimse olmayacak yanında. Bunu anlayanlar nasıl da hızlı atlıyorlar sistemin kollarına.

Sen daha akıllısın. Sen sistemin istediği gibi ol, o da sana bol şans versin. Herkese tanınan fırsat eşitliğinden sen neden yararlanmıyorsun ki? Hem sonra bunlardan yararlanmayacaksın senin için her şey çok kötü olur. Seçim yapmak sana kalmış.

Rahat durmayan ulusların başlarından bomba eksik olmaz bilirsin. Bak Irak, Afganistan ve daha tehdit altında olan başkalarına sadece bak, acı çekmenin yaşı olmaz hem. Kendini ve en fazla aileni düşün, daha fazlasını düşünmek sana mı kalmış? Onlara zarar gelmesini istemezsin değil mi? O zaman bence hiç düşünme diğerlerini, sen o güzel aklını bunlarla yorma, başka konular varken önünde. **Sen nasıl daha fazlasını alırım diye düşün, geride kalma.** Başkaları geçmesin seni, zaten bombalar, mermiler... Öte yanda özgürlük, yaşamak istediğin gibi, senin istediğin gibi, bak ne güzel evler var etrafta, ne ihtişamlı evler, evlenirsin, evini de döşersin yeter ki sen hep daha fazlasını iste.

Bir evin olursa, bir televizyonun, bir tane daha televizyonun, bir araban, sonra bir tane daha araban olabilir. İsteyebileceğin her şey var bu sistemde, yiyecek, içecek, para, lüks, hizmet, ayrıcalık her şey sen istersen var. Aklını kullanmazsan ekmek yemek de var, yok kullanırsan en güzel yemekleri yemek de var. Unutma bazıları ayrıcalıklı doğar, başkalarının acılarını düşünmek sana hiçbir şey kazandırmak, sen Irak'ta doğmadığına göre, daha ötesini düşünmek niye? Sen şanslısın burada doğduğun için, artık bir kenara bırak ötesini ve şansını kendin için kullan.

Sana bir sır vereyim mi? En iyisini "sen" bilirsin ama başkalarına güvenmeden "sen" bilirsin. Sen sadece kendini dinle, bak benimle aynı şeyleri söyleyecek sana.

zenginlik kaynaklarını silahlanmaya ayıranlar, birbirlerini teslim almak için bir şantaj aracına dönüştürenler tarihin her döneminde sömürücü egemen sınıflar olmuştur. Ne yazık ki bugün Gürcistan'da, Güney Osetya'da olduğu gibi esas acıyı da her zaman halklar çekmiştir. Ve halkların acısı da ancak bu haksız savaş kundakçılarına karşı mücadele birliğiyle dindirilebilir.

Yeniden AB ile Rusya arasındaki ilişkilere dönecek olursak; bu konuda AB emperyalistleri ABD paralelinde sert bir tutum içine giremezler. Çünkü AB'ye üye olan bazı emperyalist ülkelerin petrol ve doğalgaz konusunda önemli oranda Rusya'ya bağımlılıkları söz konusudur. Bundan dolayı Rusya'ya karşı tutumda daha çok diplomatik temelde bir çizgi izlenecektir. Bu çizgi aynı zamanda belli bir kuşatmayı da içerecektir. Ve bununla esas olarak hedeflenen Gürcistan'ın yeniden 'toprak bütünlüğünü' sağlamaktan çok Rus egemenlerinin bölgedeki yeni hamlelerini engellemek olacaktır.

Şu açık ki; bölgedeki enerji kaynaklarına sahip olma ve geçiş yollarını denetleme ve dahası Rus-Çin ve diğer ülkelerin ittifakı AB emperyalistlerini son yaşanan gelişmeler karşısında daha temkinli bir çizgi izlemeye zorlayacaktır. Bölgede başına buyruk Rus egemenlerinin sonuçta kendi çıkarlarına da zarar vereceklerini biliyorlar.

Uşak yine şaşkın!

ABD emperyalizminin uşağı faşist TC Kafkaslardaki son gelişmeler karşısında oldukça şaşkın. Bir yanda efendisi ABD'nin bitmeyen istekleri diğer yanda enerji olarak bağımlı olduğu Rusya. Yalnız enerji olarak değil, turizm ve ticari anlamda da TC'nin Rusya'da ile ilişkileri hafife alınacak bir boyutta değildir.

NATO üyesi ve ABD'nin bölgedeki ileri karakolu durumunda olan TC, öteden beri Gürcistan'a silah sattığı gibi aynı zamanda Gürcü ordusuna eğitim düzeyinde de katkı sunduğu son krizle birlikte daha bir açığa çıkmış durumdadır. Tüm bunlara bir de Boğazlardan geçip Gürcistan'a giden savaş gemileri eklenince, Rus egemen sözcülerinin TC'ye karşı tepkileri ve yaptırımları da gecikmedi. Ticari kamyonların sınır kapılarında bekletilmesinin yanı sıra, Rus Genelkurmayı boğazda geçen savaş gemilerine dair şu açıklamayı yaptı: 'Karadeniz'de savaş gemisi kayıyor. Montrö Antlaşması'na göre azami süre olan 21 günün dolmasını bekliyoruz. NATO gemileri Karadeniz'den çıkmazsa bunun sorumlusu Türkiye olur.'

Uşaklığın gerekliliğini yerine getiren TC, Montrö Antlaşması'nın arkasına sığınarak Rus egemenlerinin tepkisini törpülemeye çalışıyor. Ama tüm bu çabalar da yet-

meyecektir. Çünkü TC efendisi ABD'nin Irak halkının bombalanmasına, savaş araç ve gereçlerinin sınırlarında geçmesine yataklık yapmaktadır. TC, efendisinin 'terörizme' karşı mücadele adı altında bölge halkına karşı izlediği saldırgan siyasetine her zaman alet olmaktadır. Dün 'komünizm' tehlikesine, bugün 'terörizm' belasına tetikçilik-bekçilik yapmaktadır. Ama efendisinin aç gözlülüğü, TC'yi bugün Rusya, İran vb. ülkelerle ilişkide oldukça zor duruma sokuyor. Ağır ekonomik faturalarla yüz yüze bırakıyor. Tabii ki tüm bu faturaların ağır yükünün emekçilere çıkarılacağı açıktır.

TC ordusunda yapılan görev değişiminde emekliye atılan Büyükanıt'ın 'Terörizme karşı mücadelede ABD ile ilişkilerimiz mükemmeldir' söyleminin altında yatan, Kürt halkına, emekçilere, devrimcilere, bölge halkına karşı olan düşmanlıktaki ortaklıktır. ABD emperyalizminin bölgedeki tetikçiliğidir. Bu uşaklık siyaseti topraklarımızda savaş gemilerinin geçmesine, hava alanlarında savaş uçaklarının kalkıp bölge halkının üzerine bombalar yağdırmasına vesile oluyor.

Ama son yaşananlarda olduğu gibi kimi zaman da uşak-efendi ilişkilerinde çıkar uyumsuzluğu da yaşanabiliyor. Ama böylesi durumlarda da genelde uşak efendisinin çıkarlarına uygun olarak davranmak zorunda kalır. Uşak Tayyip ve şürekası krizin yarattığı etkileri en az hasarla atlatmak için diplomatik ilişkilere hız vermiş durumdadır. Bir politikacının 'Batı ile beraber ama Rusya'ya militanca karşı çıkmayan, Moskova ile iyi ilişkilerimize önem veren bir politika izlemeliyiz' cambazlığı pratikte nasıl bir yaşam bulacağını yaşayarak göreceğiz.

Bölgede emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarından dolayı yarattıkları bu haksız savaş ve gerilimlerin gerçek nedenlerini ortaya koymak, bölge halklarının birliği şiarıyla emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmek olması gereken en doğru devrimci tutumdur.

“Bizim çocuklar” el koydu, “İyi çocuklar” yönetiyor

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın (AFC) üzerinden tam 28 yıl geçti. İnsanlık tarihinin ülkemiz coğrafyasındaki en karanlık sayfaları olarak da adlandırılması gereken 12 Eylül AFC'sinin toplum üzerinde yarattığı tahribatların etkisi ise günümüzde hâlâ sürmekte. Özellikle de gençlik üzerinde yaratılan tahribatın boyutlarının üst seviyelerde olduğu bilinmekte.

Tüm ülkeyi açık bir hapisaneyeye çeviren, yüz binlerce insanın işkencelerden geçirilmesine, onlarca insanın katledilmesine neden olan, işçi-emekçi yığınların kazanılmış haklarını bıçakla kesilmiş gibi ortadan kaldıran, tüm insan temel hak ve özgürlüklerine bir balyoz indiren, toplumun üzerinden buldozer gibi geçen 12 Eylül AFC'sinin, hangi politikaların ve de hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını anlamak için gerçekleştirildiği koşulları iyi irdelemek gerekmektedir. Çünkü bu irdeleme olmaksızın, ne özelde 12 Eylül AFC'si ile ne de bir bütün olarak sistemle hesaplaşmaya gidilemeyeceği kesindir.

Bugün ülkemiz egemen sınıfları arasında süren hegemonya çatışmalarının ürünü olarak ortaya çıkan “Ergenekon” operasyonunun ardından yükselen “darbe karşıtı” çıkışlar ve bu çıkışların sorunu neredeyse sadece 12 Eylül faşist darbecilerinin yargılanmasına hapseden yaklaşımlar söz konusudur. Bu yaklaşım ise beraberinde 12 Eylül AFC'sinin gerçek yaratıcılarına karşı mücadelenin göz ardı edilmesini getirmektedir.

Adım adım neo-liberal politikalara doğru

Faşizm, emperyalist-kapitalist sistemin siyasal-ekonomik krizine paralel olarak tüm dünyadaki yükselişini sürdürmektedir. Bu yükseliş, sistemin krizinin her derinleştiği dönemde dünya emekçi yığınlarına karşı çok

yönlü saldırılar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Egemen sınıfların en faşist-gerici kesimleri böylesi süreçlerde iş başına gelmekte-getirilmekte, böylece ezilen yığınlar en baskıcı yöntemlerle teslim alınmak istenmektedir.

Günümüzde başta Ortadoğu olmak üzere, dünyanın birçok bölgesinde yaşanan işgallerle halklar katledilmekte, hem emperyalist ülkelerde hem de emperyalizme bağımlı ülkelerde gerçekleştirilen emperyalist patentli neo-liberal ekonomik-sosyal saldırılarla, buralardaki geniş yığınların yoksulluğu, açlığı, sefaleti derinleştirilmektedir.

Neo-liberal politikaların son yıllarda ülkemizde de giderek daha yoğun bir biçimde hayata geçirildiğine şahit olmaktadır. **Başta özelleştirme, taşeronlaştır-**

koymanın başarıyla sonuçlanması ise, en çok da ABD emperyalizminin temsilcilerini sevindirecek ve kendi tezgahladıkları faşist darbeyi aynı saatlerde, **“Bizim çocuklar yönetime el koydu”** sözleriyle karşılayacaklardı.

Faşist darbenin şefi Orgeneral Kenan Evren ve emirindeki diğer faşist cuntacılar sözde; **“Anarşiyi önleyip, kardeş kavgasına son vereceklerdi!”**

Faşist cuntanın ilk faaliyeti TBMM’yi feshetmek olmuştur. Tüm partiler kapatılmış, partilerin ileri gelenleri (kısa süre sonra bırakılmak üzere) hapse atılmıştı. Ancak darbenin hedefinde ne sistemin dayanaklarından olan TBMM ne de yine sistemin uzantısı partilerin yöneticileri olmadığı kesindi. Gerek partilerin kapatılması gerekse yöneticilerinin tutuklanması “usulen” gerçekleştirilen bir işlem olmanın ötesinde değildi. Faşist darbenin gerçek hedefi çok kısa sürede açığa çıkacaktı.

“Ülkenin bütünlüğünü korumak, milli birlik ve beraberliği sağlamak, muhtemel bir iç savaşı ve kardeş kavgasını önlemek, devlet otoritesini yeniden tesis etmek, demokratik düzenin işlemesine mani olan sebepleri ortadan kaldırmak” gibi **“yüce amaçlar”** için faaliyete geçilmekte gecikilmedi ve ev baskınları, gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, infazlar birbirini izledi.

Bu süreçte 650 bin kişi gözaltına alındı. 1 milyon 683 bin kişi fişlendi. 230 bin kişi sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. 21 bin 264 kişi örgüt üyeliğinden hüküm aldı. Tüm sendikaların yanı sıra, on binlerce dernek kapatıldı. Devrimci-sosyalist yayınlar başta olmak üzere, tüm ilerici yayınlar illegal sayıldı. On binlerce kişi “sakıncalı” görülerek, işten atıldı, 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı, 171 kişi işkencede, 299 kişi hapishanede katledildi, 7 bin kişi için idam cezası istendi. 517 kişiye idam verildi ve 50 kişi idam edildi.

Cuntanın faşist şefi Kenan Evren’in o dönem idamlar özgülünde söylediği **“Asmayalım da besleyelim mi?”** sözü ise, faşist darbecilerin beslendiği zihniyetin de özeti olacaktı. Hem o dönem hem de yıllar sonra bile, 12 Eylül’den bahsedilirken hatırlanacaktı bu sözler.

Ülkenin tüm hapishaneleri tıka basa dolmuş ve de hepsi birer işkence merkezi haline gelmişti. Özellikle de Diyarbakır zindanlarındaki siyasi tutuklulara, insan aklının alamayacağı, hayal bile edilemeyecek türden işkenceler gerçekleştirilecekti.

Böylece devletin “otoritesi” yeniden tesis edilmişti. Çünkü egemen sınıflar için için “otorite” demek, başta ilerici-devrimci güçler olmak üzere, tüm işçi-emekçi yığınlara dönük, gözaltılar, baskılar, işkenceler, katliamlar demektir.

Aynı günlerde karar altına alınan, ama toplumsal muhalefetten dolayı hayata geçirilemeyen, neo-liberal politikaların projesi olan 24 Ocak kararları da hayata geçirilmeye başlanacak, komprador patronlardan Halit Narin bu durum karşısında duyduğu memnuniyeti **“Şimdiye kadar işçiler güldü, bundan sonra biz güleceğiz”** sözleriyle açığa vurarak, aslında 12 Eylül AFC’sinin gerçek amacını da özetleyecekti.

12 Eylül faşizmi kurumsallaşıyor

12 Eylül faşizmi kurumsallaşma çabalarını olanca hızıyla sürdürüyordu.

Bu kurumsallaşma sadece hak ve özgürlüklere dönük saldırılar, yargısız infazlar, idamlar, gözaltılar ve daha bir dizi fiili saldırıyla sınırlı kalmayacaktı.

Ekonomik-siyasal saldırıların tahribatını bü-yütmek ve süreklileştirmek gibi bir amaç daha vardı. Bunun başarılması ise ancak ideolojik-kültürel saldırılarla mümkün olacaktı. Bu yönlü saldırıların hedefinde ise en başta da, toplumun sindirilmesinin yanı sıra, apolitikleştirilmesi, yozlaştırılması, hak arama bilincinden uzaklaştırılarak, bencil, bananeci bir toplum yaratılması yatıyordu.

Bugün neredeyse her mahalleye kuşatması altına alan, yozlaşma, çeteleşme, uyuşturucu, fuhuş gibi ideolojik-kültürel dejenerasyonun tohumları da işte o günlerde atılacaktı. Toplum bir yandan böylesi bir dejenerasyona tabii tutulurken, diğer yandan dinle uyuşturma çabaları devreye girecekti. İmam hatip okullarının sayısız görülmemiş bir hızla artacak, din dersi zorunlu hale getirilerek, dinle uyuşturma politikası, 12 Eylül faşizminin temel politikalarından biri haline gelecekti.

cavuz etmek veya saygı dışı davranışlarda bulunmak ve anarşik ve ideolojik olaylara katılmak veya bu olayları tahrik ve teşvik etme gibi "suçlardan" birini işlemek yetiyordu.

Yine YÖK kuralları kapsamında, öğrencilerin ve öğretim elemanlarının üniversitelerde "**parti faaliyetinde bulunmaları ve parti propagandası yapmaları**" yasaklanıyor, herhangi bir siyasal partiye üye olan öğrenci ve öğretim elemanlarının üniversitelerde yönetici görevler almaları da engelleniyordu.

Böylece öğrenciler ve de öğretim görevlileri, örgütlenmelerinin önüne konulan bu yasaklarla, her türlü hak ve özgürlükten

mahrum edilmeye çalışılıyor, bununla da yetinilmeyerek, gelecek kuşakların gelecekleri de ipotek altına alınıyordu.

Şu çok açıktı ki, 12 Eylül faşist askeri rejiminin ürünü olarak ortaya çıkan YÖK'ün asıl amacı, 1960'lı yıllardan itibaren hızla yükselen toplumsal

muhalefetin ilerleyişini durdurmaktı. İşçi sınıfı hareketinin siyasallaşmasına paralel olarak üniversitelerde de öğrenci gençliğin egemen sınıfların ideolojisinden kopup, devrimci hareketin saflarına katılmasını engellemekti. Egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket eden faşist askeri diktatörlüğün, toplumsal yaşamın her alanına dönük başlattığı saldırıların bir ayağını da, üniversitelerdeki devrimci yükselişi kesmek oluşturuyordu.

Sonuç olarak: 12 Eylül faşizmi, politikadan ve örgütlenmekten korkan, hakları uğruna mücadele etmek yerine edilgen bir şekilde egemen sınıfların politikalarını hiç sorgulamadan kabul eden, kendine ve topluma yabancılaşmış, toplumsal yaşamdan koparak bireyselleşmiş ve birbirinden yalıtılmış bir toplum, yeni bir kuşak yarat-

ma çabasında oldukça önemli bir mesafe kat etti denebilir. Egemen ideolojinin yoğun bombardımanı altında iyice sersemleyen toplumu, özellikle de gençliği, bu baskı ve yozlaştırma cenderesi ile yıllar boyu ezerek, tam da egemen sınıfların hedeflediği-istediği tipte bir insan modeli yaratma amacı güdülmüştür.

Gençliğe ve de gerçekte toplumun tüm kesimlerine dönük çok yönlü saldırılar günümüzde de sürmektedir. Sadece ülkemizde değil, tüm dünyadaki emekçi halk yığınları, dün olduğu gibi, bugün de saldırılarla ve bu kez de "Terörle Mücadele" adı altında teslim alınmaya çalışılmaktadır.

Ancak baskının-zulmün olduğu ve de özellikle arttığı her yerde başkaldırı kaçınılmazdır gerçekliğinden hareketle, emekçi yığınların tüm bu saldırılar karşısında sisteme karşı hoşnutsuzluğu da giderek artmaktadır. Halkların dünyanın dört bir ya-

nında yükselttiği ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri ise, bu hoşnutsuzluğun ne boyutta olduğunun göstergesidir. Bu hoşnutsuzluk ise giderek büyümekte, halkların direnişlerindeki yükseliş, egemen sınıfların korkulu rüyası olmaktadır. Bu korkudandır ki, emperyalist-kapitalist sistemin sahipleri ve her türden uzantıları, halkların mücadelelerindeki bu yükselişin önünü kesmek için her türden yöntemle saldırmayı sürdürmektedirler. Çünkü onlarda bilmekte ki, sonlarını getirecek olan bu mücadelelerin zaferidir. İşçi-emekçi-genç yığınların bu zaferle birlikte, gerek 12 Eylül AFC'sinin gerekse tüm halk düşmanı politikaların, halklara dönük katliamların, işgallerin, itildikleri yoksulluğun, sefaletin hesabını soracağını onlar da çok iyi bilmekte. Saldırıların dozunu artırmaları da işte bundandır!

O, Erdal, insanın apaçık gerçeğidir, sözsüz ve yalansız gerçeği... Oyuna gider gibi ölümün soğuk yüzüne neşesini kaybetmeden koşan çocuk yüzlü genç bedenine o ilmeği geçiren eller ne kadar zavallı şimdi. Ne hissetmişti acaba celladı ince narin boynuna ilmeği geçirirken. Dünya kurulduğundan bu yana tüm cellatların yerine getirmek zorunda kaldığı, insanın içini burkan üzücü bir görevi özveri ve bağlılıkla yerine mi getirmişti yoksa 17 yaşındaki genç bedenini darağacında sallandırmak için kendine karşı şiddet mi kullanmıştı?

Erdal Eren'in idamı kitlelere karşı gözdağıydı

Şiddet; ezen, sömüren "ötekileri" kişi saymayanlarca başlatılır. **Terörü uygulayanlar, teröre maruz kalanlar değil, iktidarları sayesinde "hayatın reddedilmişlerini" ortaya çıkaran egemenlerdir.** Ve ezenler için terörist, bölücü, yıkıcı ya da kalles olanlar aslında ezilenlerdir. Erdal Eren'in katliamı egemenler tarafından potansiyel "terörist" olan ezilenlere karşı bir güç gösterisiydi. Onun katliamı geniş kitleler üzerinde estirilen baskı ve terör dalgasının somut bir ifadesiydi. Postal sahiplerinin demokrasi, insan hakları ve özgürlük için halkın mücadelesi hakkındaki kararı Erdal Eren'e giydirilen idam gömleği idi.

Peki, yaşanan sadece yaşanmış mıdır? Bütün yazılanlar hayatın kıyasında bir süs gibi mi kalacaktır, geçip gitmiş midir her şey? Bize, bugüne geçmişten kalan, üstü-

müze sinen, bizimle birlikte yaşayacak bir imge yok mudur? Birilerinin yaşadıklarından kalan bir imge, bir gün bizim de bir imgemiz haline gelemez mi?

Bazen kendimizi zamana gömülmüş olarak yaşar buluruz. Sanki tarih üstümüzde yer alıyor, hayatlarımızı yönetiyor ve acımasızca düzenliyormuş gibi. Bu bizi hareketsizleştiren, boğan, sonunda da öldüren bir kadercilik değil midir? Tarih böyle bir şey olamaz, hiçbir gücü yok onun. Marks'ın söylediği gibi, tarih bizi yönetmez, tarihi biz yaparız. Biz tarihi yaparken o da bizi şekillendirir. Tarihin nesnelere olmayı tamamen durduramayız belki ama özneleri de olmamız gerek. Bunun için de önce unutmamız gerek.

Erdal Eren ve daha niceleri, insanlığın özgürleşmesi yolundaki bu savaşa elleri temiz olarak girdi, kendilerinden önce gidenlerin ve inanmışların temizliğiyle. Ve savaşanlar bu savaştan elleri temiz olarak çıkacak, haksızlığa karşı kazanılmış büyük bir zaferin temizliğiyle.

Zafer savaşın olacak, bunda kuşku duyulacak bir şey yok. Tarih bunu defalarca kez kanıtladı. Ama unutmamız gereken bir şey daha var. **Zafer, ancak; yaşanan bozguna, haksızlığı gördüğümüz ve ders aldığımız acılara borçlu olarak kazanılacaktır.**

Sömürsüz bir dünya için ölenleri görmek, ölmeyi göze almak, sabah karanlığı idam sehpasına giderken hapisane koridorlarından arkadaşlarını yüreklendiren bir devrimcinin duyduklarını duymamız gerekir. Ancak ödediğimiz şey tam anlamıyla bizim olur. Biz pahalı ödedik ve daha da ödeyeceğiz. Ama buna rağmen inancımızı güçlendirdik/güçlendirmeliyiz. **Tıpkı bir istiridyeye gibi.** İstiridyenin içine kum tanesi girer, canı yanar istiridyenin ve etrafına bir salgı yayar. Biz bu salgıya inci diyoruz. İşte hayat da böyle bir şey. Canımız yanmalı ve biz bu acıdan bir inci çıkarmalıyız.

Çukurova'dan bir YDG'li

"Türkiye'de darbe dönemi kapandı, 12 Eylül'ü unutmamız" diyorlar. Unutmayacağız! Ne bütün köşelerinde kanlı asker postallarının dolaştığı o korkunç günleri, ne yapılan tarifsiz işkenceleri ne de verilen idam kararlarını.

NOTASYONA YAZMA:

Burada piyonlarla oynadığı zaman bulunduğu dikey sütunun harfi ve gittiği yatay sütunun numarası yazılır.

Burada a2 deki piyonu çift çıkarsak notasyona a4 olarak yazılır. Tek çıkarsak a3 olarak yazılır.

E'deki piyonu oynadığımızda notasyona küçük harfle yine e5 olarak yazılır.

H'taki piyonu tek oynarsa h3 çift çıkarsa h4 yazılır ve saatine basar.

Diğer figürlerde ya da aletlerde önce oynadığınız figürün baş harfi sonra gittiği yerin harfi ve numarası yazılır.

Burada hamle sırası beyazda olsun. Beyaz fille atı yesin sonra da siyah vezirle kendi şahının önünü kapat-sın, bunu notasyona yazarken;

Beyaz	Siyah
1-Fxc5+	Ve7

Burada beyaz fille atı yerken aynı esnada filin arkasındaki veziri ile şah çekiyor. Bu yüzden Fxc5+ (x "yeme", + "şah çekme" anlamına gelir) şeklinde yazılır. Artı işareti burada şah çekildiğini bize gösterir. Devam edelim, ikinci hamlede beyaz vezirle rakibin vezirini yesin. Bunu yazarken;

Beyaz	Siyah
Vxe7+	#

şeklinde yazılır. Çünkü siyah mat olduğu için sonu-na şah çekildiğine dair artı işareti ve mat olduğuna dair kare işareti yazılır.

TAHTANIN HAZIRLANIŞI:

Öncelikli olarak satranç tahtasında nasıl konum hazırlanıyor birlikte bakalım... Şimdi sizlere beyaz ve si-

yah taşların yerlerini belirteceğim ve sizler de konumu tahtada oluşturacaksınız.

a)

b)

BEYAZ:

Ş:f3 A:e3 P:g3

SİYAH:

Ş:g5 K:b2 P:f5

BEYAZ:

Ş:g1 K:f1 F:f5 P:f2-g3-h2

SİYAH:

Ş:c8 K:a5 F:e8 P:a7-b7-c7

Bundan sonra tahtayı vermeden taşların konumunu vererek sizlere bol bol soru soracağım...

SORULAR:**KONUM****Beyaz taşlar:**

Ş: e1 V: e5 K: a1-h1 P: c5- e2

Siyah taşlar:

Ş: e8 V: d7 K: a8-h8 A: e7 F: h3 P: b7-f3

S-1: 1:O-O Ag6 2:Vxe8

S-2: 1e3 Vb5 2:O-O-O O-O-O

S-3: 1:exf3 b5 2:cxb6 Kxa1+ 3:Vxa1 Ac5 4-Ve5+ O-O

S-4: 1:Kxa8 Şf7 2:Vh8 Ff5 3:O-O Vd4+ 4-xf2 Vxh8 5:Kxh8

S-5: 1:Şf2 b5 2:Şe1 O-O 3:Kxh3 Vxh3 4:e4 Ag6 5:O-O

SİYAH VE BEYAZ KARŞILIKLI OLARAK HAMLE YAPIYOR VE NOTASYONA YAZIYORLAR. ACABA HANGİ HAMLE KURAL DIŞIDIR YA DA NOTASYONA EKSİK YAZILMIŞTIR?

Not: İlk hamleyi daima beyaz oynar. Her soruda tahtayı ilk konumuna getirin. Bütün sorularda tahta yukarıda verilen ilk konumdadır.

Devam edecek

Amed'den bir YDG okuru

suf

Bağ isimli tutsaklar da, aldıkları darbeler sonucu şehit düşmüştür.

Diyarbakır'da tarih utandı!

Diyarbakır'da, gerek hapisanede gerekse de dışarıda, devrimci iradeyi teslim almak, toplumu sindirmek için katliamlar peşi sıra gerçekleştiriliyordu. "Faili devlet" olan işkence edilmiş ölü bedenler yol kenarlarında bulunurken, faşizm hapisanedeki tutsaklara sudan sebepler ile saldırılar düzenliyordu. **24 Eylül 1996** günü görüşe giden 2 koğuşun tutsaklarının, önünden geçtikleri başka bir koğuştaki tutsaklar ile mazgalda konuşmaları bahane edilerek gerginlik çıkartılmış ve bir süre sonra da planlı bir katliama dönüştürülmüştü. Görüş yeri ve koğuşları arasında sıkıştırılan tutsaklar JTEM ve Çevik Kuvvet tarafından ağır bir saldırıya uğramışlar ve kendilerine itirafçı olmaları yoksa hepsinin öldürüleceği tehditleri savrulmuştu. Bu tehditlere boyun eğmeyen tutsakların içerisinde seçtikleri kişileri tek tek alarak cop, kalas, demirli özel sopalarla (özellikle kafa bölgelerine vurarak) vahşice dövmüşlerdi.

Yaşanan bu katliam sonucu 23 tutsak ağır yaralanmış, **Mehmet Aslan, Cemal Çam, M. Sabri Gümüş, Ahmet Çelik, Hakkı Tekin, Rıdvan Bulut, Erkan Perişan, Nihat Çakmak, Edip Dönekçi, Kadir Demir** isimli 10 tutsak da şehit düşmüştür.

Ulucanlar'da canlar paramparça!

Ankara Ulucanlar Hapishanesinde devrimci tutsaklar, 2 Eylül günü adli tutukluların kaldığı 7. Koğuşu işgal ediyordu. Bu tarihten önce tutsaklar koğuşlarda normal sayıyı kat kat aşan, kimi zaman 120 kişiyi bulan sayılarla kalmaktaydılar. Idareden defalarca yeni bir koğuş verilmesi talep edilmiş

ancak bu talepler sürekli reddedilmiştir. Bu insani talebe idarenin tavrı cezalandırma ve ambargo olmuştur. Tutsakların ziyaret, erzak alımı, gazete, mahkemeye gidiş vb hakları gasp edilmiş, içeride tutsaklara, dışarıda onları destekleyen ailelere dönük sistemli saldırı politikası izlenmiştir.

26 Eylül ise katliam günü olarak seçilmiştir. Aynı akşam cezaevi önünde bekleyen ailelere saldırılmış, 49'u gözaltına alınmış ve sabaha karşı binlerce polis, jandarma, özel tim ile katliam başlatılmıştır. Yoğun gaz bombası ve silah atışlarına, koğuşların içine itfaiye araçlarından köpük sıkılması eşlik etmiş, köpükler içeride insan boyuna ulaşmış, gaz bombası ve köpüklerin etkisiyle boğulacak duruma gelen ve birkaçı silah atışı sonucu yaralanan tutsaklar, kol kola girerek havalandırmaya çıkmışlar, burada da bıçak, şiş, çivili sopa ve silahlarla saldırı devam ettirilmiş, temsilciler hamama götürülerek sorgulanmıştır. **İsmet Kavaklıoğlu, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Habib Gül, Önder Gençaslan, Ümit Altıntaş, Abuzer Çat, Mahir Emsalsiz, Halil Türker, Zafer Kırbıyık** isimli devrimci tutsaklar ateşli silahlarla, hapisane hamamında yapılan vahşice işkencelerle, kalas ve cop darbeleriyle öldürülmüşlerdir...

Bu işkenceli ölüm bizzat TBMM İnsan Hakları Komisyonu tarafından da belgelenmiştir. Çünkü artık "mızrak çuvala" sığmamıştır.

Devrimci düşünce ve iradeye düşmanlıkta sınır tanımayan egemenler bu yolla toplumu zapturapt altına almayı ve sindirmeyi hedeflemekte ve bu amaçla dün yapılan onca katliama yenileri eklenmektedir. Bu amaçla 19 Aralık 2000'de 20 hapisaneye saldırılmış, 28 devrimci tutsak katledilerek F tipi tecrit hapisaneleri açılmıştır. **Bugün tecrit altında hasta bedenlerin ölümlerine göz yuman, ailelerin çağrılarına kulak tıkayan devlet, diğer yanda çetelerine, hocalarına özel aflar çıkarmaktan geri durmamaktadır.** Onların tarihsel sınıf düşmanlığı devrimci iradeyedir çünkü...

Bugün buradan bir kez daha: Ölüme karşı halay çeken, devrimci marşları ve özgürlük sevdasını dilinden düşürmeyen devrimci tutsakları, şehitlerimizi selamlıyoruz.

Onların aydınlattığı onurlu mücadele yolunda her zaman ve her koşulda yürüyeceğimizi ve ezilen halkların sesi, umudu olmaktan bir an bile vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha haykırıyoruz...

BUCA-DİYARBAKIR-ULUCANLAR KATLIAMINI UNUTMADIK! UNUTTURMAYACAĞIZ!

Çiğli festivalindeydik

Çiğli Belediyesi'nin her yıl düzenlediği **Çiğli Zafer ve Barış Festivali**'nin 4.sü, **30 Ağustos-1 Eylül** tarihleri arasında gerçekleşti. Öncesinde, şairlerin katılımları ile şiir dinletileri, söyleşiler, imza günleri, tiyatro ve sinema gösterimleri yapılan 2 haftalık festival programının son 3. gününde ise özgün ve halk müziği sanatçıların da

gimiz Yeni Demokrat Gençliğin dağıtımını ayrıca Umut Yayıncılık kitaplarının satışını yaptık. Festivalde stant açmak için Çiğli Belediyesi'ne yaptığımız başvuruya önce olumsuz yanıt almıştık ancak festivalin başlamasına 1 gün kala da olumlu bir yanıt gelmişti. Bu sebepten kaynaklı açtığımız standı zenginleştirecek diğer materyalleri kullanma fırsatımız olmadı.

Festivale katılım geçtiğimiz yıllara göre daha düşüktü, fakat buna rağmen alanda bulunan Çiğli halkının yayınlarımıza, özellikle de İbrahim Yoldaşı ve mücadelesini anlatan kitaplarımıza ilgileri, merakları bizleri oldukça mutlu etti. Tanıştığımız her kişiyle uzun uzun sohbet etme, onlara kendimizi, neden burada olduğumuzu anlatma şansımız oldu.

İzmir'den bir YDG'li

aralarında yer aldığı konserler düzenlendi.

Bizler de festivalin düzenlendiği alanda Umut Yayıncılık olarak stantımızı açarak, Partizan, İşçi-Köylü ve der-

mizah

Windows Live Messenger

Dosya Kişiler Eylemler Araçlar Yardım

Windows Live Messenger

Tayyip (Çevrimiçi)
Lan kelle, ananı da al git ki ayaklar baş olmasın. Hahahahaha...

Bir kişi veya numara bulun...

34 bekleyen istediniz var.

Diğer Kişiler (4 / 86)

====Bush==== Alayına İsyân

Büyükant Sen sus gözetin konuşsun

GÜLEN SENİ BURALARDA BİR ÖZLEYEN VAR...)

Abdulah GÜL KAYSERİLİYİZZZZZ

Baykal...:] beniz sen bir hiçsin...

♥♥♥♥♥ mafya ♥♥♥♥♥ Bende silah sende kalem, slduk bir alemi

SAVCI çok ozu dırem yaaaaa

Saban Dıslı Devletin mali dante vermeyen kenz

...Ahmet Tayyip Erdogan... BABAN SAĞOLSUN

-ÇİFTÇİ- (Engellendi)

Emekçiyiz..... (Engellendi)

OZGÜR Okumak bir nakör. İoks deşil (Engellendi)

~Ayşe... (Engellendi)

Bergamalı... (Engellendi)

WWW.YDGENCLIK.NET

